

ВІЧНИЙ СКАРБ

№12 (93)
Грудень
2010

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

*Новий рік прийшов не в гості,
А трудиться на Землі,
Щоб були щасливі в Бозі
І дорослі, і малі.*

55.10q9p0id.9972r99eqll6wlls

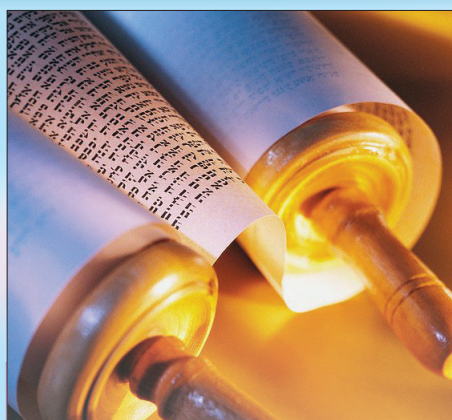
Навіщо потрібен
Божий Закон?

4

Острів Патмос —
острів відкриття

6

Значення
слова

8

Сила непримусового
впливу

10

Новий рік

Слава Богу, слава Богу,
Незабутній маєм час —
Із далекої дороги
Рік новий прийшов до нас.

Ні, не в гості, як на диво,
А трудитись на Землі,
Щоб усі були щасливі —
І дорослі, і малі.

В Нього є мета ще й інша,
Вища будь-яких вершин,
Щоби ті, хто й досі грішний,
До Спасителя прийшли.

Ще він хоче неодмінно,
Свій карбуючи прихід,
Щоб воскресла Україна
Із руїн минулих літ.

І тому-то слава Богу!
Рік новий нехай гряде,
Щоб з Ім'ям Христа живого
Починати кожний день.

■ С. Рачинець

ПІДКОРІТЬСЯ БОЖОМУ
ВИХОВАННЮ

«Стережіться, щоб... не відступили від своєї непохитності, але зростаєте в благодаті й пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа»

(2 Петра 3:17, 18).

Деякі люди бажають бути керівною силою, але потребують освячення через послух. Бог може здійснити в житті таких людей зміну та запропонувати їм виконувати обов'язки, які їм не до вподоби. Якщо вони захочуть бути під Його керівництвом, Він дасть їм благодать і силу для виконання з покорю і готовністю цих небажаних для них обов'язків. Таким чином Він приготує їх до служіння, де їхні відточені здібності принесуть найбільшу користь.

Деяких Бог виховує, приводячи до розчарування й уявної невдачі. Його мета полягає в тому, щоб навчити їх долати труднощі. Він наділяє їх рішучістю перетворити будь-яку уявну невдачу на успіх.

Часто люди починають молитися і плакати, оскільки зустрічаються із труднощами та перешкодами. Однак якщо вони твердо збережуть початковий стан до кінця, Він розчистить перед ними шлях. До них прийде успіх у боротьбі проти, здавалося б, нездоланих труднощів, а разом з успіхом прийде й велика радість.

Багато хто не знає, як працювати для Бога не тому, що так склалися обставини, а тому, що не бажає підкоритися Його виховному процесу. Про Моав сказано, що він буде посоромлений, бо, згідно з Божим Словом, «спокійний Моав від юнацтва свого... і не лито із посуду в посуд його... тому в нім його смак позостався, а запах його не змінився» (Єрем. 48:11).

Християнин має бути готовий до праці, в якій виявиться доброта, довготерпіння і милосердя. Християнам необхідно розвивати ці дорожочинні дари, щоб, коли Учитель покличе їх на служіння, вони були готові використати сили розуму й серця для допомоги і благословення тим, хто гине.

З Божим благословенням!

З Новим роком, дорогі читачі
і розповсюджувачі
«Вічного Скарбу»

Час стрімко біжить вперед. Попереду новий відрізок часу, який дарує нам Господь, і багато хто бажає знати, що на нас чекає в майбутньому.

Слово Боже пояснює, що в останній непростий період світової історії увага всього людства буде спрямована до істин, проголошених у вічному Євангелії (Об'явл. 14:6).

З упевненістю можна сказати, що тільки благодатна Божя рука започаткувала й підтримує християнську періодику для останнього часу. Дозвольте навести цитату із книги «Свідчення для церкви» том 8, с.89, написаної ще сто років тому: «Наша робота повинна полягати у виданні і розповсюдженні книг та газет, які містять істину для теперішнього часу».

Лише Слово Боже пропонує відповідь на запити людей та задовольняє їхні нагальні потреби; і саме Другий прихід Христа назавжди вирішить долю кожного. Тому Сам Бог потурбувався, щоб Його Слово було світильником, що сяє в темряві (2 Петра 1:19). Редакції газети «Вічний Скарб» також надана велика перевага і привілей виконувати доручення Ісуса Христа: «Отож, ідіть і навчіть усі народи...», навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам» (Матвія 28:19,20).

Протягом семирічного періоду свого існування редакція газети «Вічний Скарб» займається підготовкою і розповсюдженням цього видання. Газета щомісячно відкриває двері житлових будинків тисяч громадян нашої країни, а також потрапляє на підприємства, установи, виправні колонії, інтернати. І звідусіль ми отримуємо схвальні відгуки, слова подяки і найкращі побажання.

Завдання газети — наблизити читача до Ісуса Христа, до Його великого Слова, яке змінює життя, відроджує

серця, дає надію і спасіння усім, хто приймає Його. Тому газета, її матеріали виключно христоцентричні. Про що б не йшлося в них, читач замислюється над питанням: кого ти обрав у своєму житті керманичем — Ісуса Христа чи Його антипода.

Газета закликає до реального бачення сучасності в контексті християнської віри, постійно нагадує, що в Біблії — уся повнота істини, до якої нічого не додаси і нічого не віднімеш. Біблія є вікном у небо, голосом Живого Бога, зверненням до людини.

Основна місія газети та ж сама, що була в Івана Хрестителя — готувати дорогу для Другого приходу Господа Ісуса на Землю. У цьому контексті газета ставить і вирішує питання сенсу життя, не залишає людину в безвиході, дає надію, світло, любов.

Хочемо подякувати всім читачам, які і є, по суті, укладачами газети. Без ваших досвідів, відгуків, без вашої підтримки і молитов ми не змогли б існувати протягом цих семи років. Бажаємо вам Божих благословень, наснаги в кожному прожитому дні, радості в серці та успіхів у ділах.

Отже, ми бажаємо привітати дорогих читачів «Вічного Скарбу». Ми шануємо вас за те, що ви обрали не будь-яку бульварну пресу цього секулярного світу, а саме християнську. Такий вибір робить нам усім честь, бо він правильно формує наш світогляд, спрямовує наші кроки до Царства Божого.

А на останок хочу навести слова нашого поета з м. Александрії Василя Возлюбленого:

**«Спасибо, Господи, спасибо
И слава вечная Тебе,
За то, что Ты не кем-то либо,**

А главным стал в моей судьбе» — пише він. В унісон з цим віршем, я хочу від колективу редакції газети сказати:

«В Новім році Слово Боже хай гучніш лунає, на дорогу світлу й нову людей направляє».

Нехай в Новому році буде ще більшим наклад газети. Хай зростає загін розповсюджувачів християнської преси в кожному місті, у кожному селі.

**Від імені редакції
директор видавництва
Василь ДЖУЛАЙ**

► Еллен Уайт

З Новим роком!

Настає новий рік. Що відбулося у вашому християнському житті минулого року? Що про ваше життя записано на небесах? Я благаю вас повністю й без останку віддати себе Богові. Чи не роздвоюється ваше серце? Присвятіть його цілком Господові просто зараз! Нехай у цьому новому році ваше життя зміниться на краще порівняно з попереднім.

Упокорюйте свої душі перед Богом. «Блаженна людина, яка переносить спокусу, тому що, будучи випробуваною, вона отримає вінець життя, який обіцяв Господь тим, хто любить Його» (Якова 1:12). Позбавтеся від усілякої манірності та вдаваності. Будьте прості й щирі в спілкуванні. Будьте вірні Господу в кожній думці, кожному слові, кожному вчинку й «у покорі майте один одного за більшого від себе» (Филп. 2:3). Завжди пам'ятайте найголовніше: потрібно постійно перебувати в бадьорості духу й молитися, щоб підтримувати свою духовність на високому рівні. Доки ви тримаєте свій погляд на Христі, ви в безпеці, але варто лиш подумати про

власні жертви й труднощі, ви одразу починаєте співчувати собі й догоджати, ви припиняєте довіряти Богові й наражається на найбільшу небезпеку.

Багато хто обмежує Божественне провидіння, відділяючи милість і любов Господа від Його характеру. Такі люди стверджують, що Бог настільки великий, що Йому байдужі турботи власного слабкого творіння. «Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові пороховано. Отож, не лякайтесь, — бо вартніші ви за багатьох горобців» (Матв. 10:29-31).

Людям важко звертати увагу на незначні життєві проблеми, якщо їхні

думки зайняті важливішими справами. Але хіба і в цьому не повинно бути єдності й гармонії? Людина, створена за образом свого Творця, зобов'язана поєднувати великі обов'язки з малими. Вона може бути поглинена невідкладними й важливими справами, забуваючи давати своїм дітям настанову, якої вони потребують. Вона може визнати ці обов'язки менш важливими, тоді як насправді на них тримається суспільство. Щастя сімей та церков залежить від атмосфери в сім'ї. Вічні інтереси залежать від правильного виконання життєвих обов'язків. Світ потребує не стільки гігантів розуму, скільки добрих людей, котрі стануть благословенням для своїх сімей.

Від усього серця

Дорогі друзі! Від усього серця бажаємо вам у новому році щастя, здоров'я, добра і Божих благословень! Нехай Божа любов наповнює ваші серця, приносить радість і справжню віру, яка допоможе подолати труднощі й розчарування, адже віра доступна всім: олігархам і простим людям, бідним і багатим, дорослим і дітям. Її отримує той, хто просить; знаходить той, хто шукає, якщо бажає цього всім серцем.

Можливо, ви вперше чуєте про Бога або вже розчарувалися в Ньому, слухаючи лукавих коментаторів, які говорять одне, а роблять інше. Але Бог не такий, яким багато хто уявляє Його. Бог — Творець Неба і Землі, Всемогутній і Милосердний, Праведний, Святий, Мудрий і Люблячий Батько. Гріх і лицемірство ненависні Йому, а Його милість — понад небесами, і Він пропонує нам її даром.

Знаменитий мікробіолог Луї Пастер, бажаючи ближче пізнати Бога і Божественні закони, які Творець встановив у Всесвіті, писав: «Чим більше я займаюся вивченням природи, тим більше зупиняюся в поборжньому подиві перед діяннями Творця. Я молюся під час робіт своїх в лабораторії».

А чим заповнене ваше серце в цьому нестійкому і неспокійному світі? Куди спрямовані думки? У чому ви бачите сенс життя? Усім добре знайомий голос сучасного світу: нам диктують, що робити, куди йти, у що вдягнутися, як стати мільйонером, досягати успіху в бізнесі, як піклуватися про своє тіло і залишатися молодим і гарним. Але ніхто не говорить про те, де знайти мир й истинний спокій для душі.

Де він, цей спокій, який повинен бути і в душі, і в думках, між народами і в сім'ях? Крик відчаю лунає крізь століття, і чим значніші досягнення прогресу, тим більша паніка охоплює розбурханий пристрастями світ, тим гучніший гуркіт його голосу.

Дорогі друзі! Можливо, ваше серце теж кричить, розриваючись від загального невдоволення, незадоволеності й занепокоєння? Мож-

ливо, ви жадаєте знайти тишу і спокій у душі? Де ж він, цей спокій? Ми шукаємо його серед зовнішніх матеріальних благ, але дуже рідко заглядаємо у своє серце, боячись того, що можемо там побачити.

Ми звинувачуємо навколишній світ у відсутності душевного спокою, але насправді відповідь на всі запитання — у нашій внутрішній людині. Саме вона потребує зцілення.

«Немає горя гіршого від того, коли людина починає боятися правди, щоб вона не показала їй, наскільки вона нерозумна», — сказав великий письменник Лев Толстой.

Мир і спокій не оселяються до тих пір, поки серце, тіло і розум не зосередяться на Богіві, Який створив нас і знає про нас усе. Він — Владика світу, Йому відомі всі наші думки і вчинки від початку до кінця. Бог створив людину з постійним прагненням до єднання зі своїм Творцем. Тільки живий Бог і живе Слово Боже можуть задовольнити наші духовні запити. Цар Давид писав у книзі Псалмів:

«Як олень прагне до водних потоків, так лине душа моя до Тебе, Боже!» (Псал. 41:1-2).

Ви можете бути абсолютно впевнені, що ніколи не знайдете спокою в серці, якщо не знайдете спокою в Богіві. Душа жадає Бога, але гріхозна людська природа повстає проти Його волі. Одна наша половина страждає без Бога, а інша — шукає плотських насолод. Наше серце — як поле битви, його постійно терзають конфлікти. З тих пір як через непослух гріх увійшов у людину і розділив її з Богом, життя на Землі змінилося. Гріх катує людські душі,

не даючи спокою ні вдень ні вночі. Не розірвавши пут гріховного життя, ми постійно перебуваємо в полоні страху, хвороб і розлук.

Друзі, давайте в новому році повернемо нашу увагу від голосу того світу, який плете диявольські сіті, до закликів люблячого Творця, який звернено до нас зі сторінок Святого Письма:

«Прийдіть до Мене, усі стомлені та обтяжені, і Я заспокою вас; візьміть ярмо Моє на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний серцем, і знайдете спокій душам вашим, бо ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий».

«Я є хліб життя; Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнущим».

«Я Світло для світу; Хто йде вслід за Мною, той не буде ходити у темряві, але матиме світло життя».

«Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне».

Англіський фізик і математик Ісаак Ньютон писав:

«У своєму житті я пізнав два важливі чинники: перший — що я великий грішник, і другий — що Ісус Христос у безмежній величі є моїм Спасителем».

Ісус сказав:

«Я є шлях, істина і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене».

**Постійні читачі газети
Олег і Марина Ольховенко**

У молодій єврейській родині чекали народження сина. Древні, на відміну від сучасних мам і татусів, які перевершують одне одного в пошуках екзотичних «модних» імен для своїх чад, зважали на значення імені, яке буде носити їхній син чи дочка. Ім'я могло виражати надію, сердечний біль, радість або розчарування. Той факт, що Сина Йосипа та Марії назвав Сам Бог, свідчить, наскільки важливим був вибір імені. З'явившись уві сні Йосипові, Господь наказує дати новонародженому ім'я Ісус. Матвій при цьому зазначає, що, згідно з пророцтвом, Його також називатимуть Еммануїл, що значить «З нами Бог».

Еммануїл

Во тьму веков та ночь уж отступила,
Когда, устав от злобы и тревог,
Земля в объятьях неба опочила
И в тишине родился «С нами Бог».

И многое уж невозможно ныне:
Цари на небо больше не глядят,
И пастыри не слушают в пустыне,
Как ангелы о Боге говорят.

Но вечное, что в эту ночь открылось,
Несокрушимо временем оно,
И Слово вновь в душе твоей родилось,
Рожденное под яслями давно.

Да! С нами Бог — не там, в шатре лазурном,
Не за пределами бесчисленных миров,
Не в злом огне, и не в дыханье бурном,
И не в уснувшей памяти веков.

Он здесь, теперь средь суеты случайной,
В потоке бурном жизненных тревог.
Владеешь ты всерадостною тайной:
Бессильно зло. Мы вечны. С нами Бог!

Владимир СОКОЛОВ

• Когда кто выходит из дому, пусть поразмыслит о том, что намерен делать, а когда снова войдет в дом, пусть поразмыслит о том, что сделал.

(Клеобул)

• Люди, которым всегда некогда, обыкновенно ничего не делают.

(Г. Лихтенберг)

• ...от человека остаются только одни дела его.

(М. Горький)

• Где мысль сильна — там дело полно силы.

(В.Шекспир)

• ...что человек делает, таков он и есть...

(Гегель)

**«Доки є день, потрібно, щоб ми робили діла Того, Хто Мене послав; надходить ніч, коли ніхто не зможе робити»
(Івана 9:4).**

НАПОЛЕГЛИВО ПРАЦЮЙТЕ, МУДРО РОЗПОРЯДЖАЮЧИСЬ ЧАСОМ

Христос дав кожній людині свою справу, і ми повинні визнати мудрість Його намірів щодо нас, усім серцем співпрацюючи з Ним. Справжнє щастя можна здобути тільки в житті, присвяченому служінню. Нещасні ті, хто живе беззмістовним егоїстичним життям. Вони незадоволені як собою, так і оточуючими.

Правдиві, безкорисливі, посвячені працівники з радістю використовують

свої найбільш піднесені дари в найбільш скромному служінні. Вони розуміють, що служити по правді — значить бачити й виконувати обов'язки, на які вказує їм Бог.

Багато кого не влаштовує довірена їм Богом робота. Вони або незадоволені місцем служіння, яке Він їм визначив, або не бажають без нарікання виконувати працю, яку Він довірив їм.

Буде правильно, якщо ми будемо незадоволені тим, як виконуємо свій

обов'язок, однак ми не повинні бути незадоволені самим обов'язком тільки тому, що нам хочеться займатися чимось іншим. У Своему провидінні Бог доручає людям служіння, яке буде подібне до ліків для їхніх хворих душ. Таким чином, Він спонукує їх відмовитися від егоїстичних уподобань, котрі, якщо їм дати волю, зроблять їх непридатними для поставлених перед ними завдань. Якщо ж вони приймуть та виконають це служіння, їхні душі

отримають зцілення. Якщо ж вони відмовляться, тоді й далі боротимуться самі із собою та ближніми.

Господь виховує Своїх працівників, аби вони приготувалися зайняти призначені їм місця. Він бажає привести їхній розум до згоди зі Своєю волею. З цієї метою піддає їх випробуванню й перевірці. Деяких Він поміщає туди, де їм не загрожуватимуть послаблена дисципліна і надмірне потурання своїм забаганкам, де вони навчатимуться цінувати час, використовуючи його мудро та якнайкраще (Рукописи, т. 8, с. 422, 423).

Навіщо потрібен Божий Закон?

Кожна країна, будь-яке суспільство або організація обов'язково мають свої закони, які регулюють взаємовідносини, встановлюють правила поведінки та принципи існування серед людей. Багато законів діють на певній території, обмежені періодом часу й іншими чинниками. Але є один Закон, який призначений для всіх часів і народів, будучи основою існування життя людей на Землі. Це Десять Божих Заповідей. У кожному випуску нашої газети ми будемо розглядати одну із заповідей. Сьогодні ж поговоримо про Божий Закон в цілому. Навіщо він потрібен?

Сам Бог дав цей Закон людству як вічний, незмінний стандарт добра, зразок поведінки. Десять Заповідей визначають наші відносини з Творцем і Спасителем, а також наші обов'язки стосовно до людей. Порухення цього Закону Святе Письмо називає гріхом: «Кожний, хто чинить гріх, чинить і беззаконня» (1 Івана 3:4).

Святе Письмо вбачає в Законі Божому риси характеру Бога. Як і Бог, «Господній Закон досконалий» (Псал. 18:8). «Отже, Закон — святий, і заповідь — свята, праведна та добра» (Рим. 7:12). «... всі Твої заповіді справедливі» (Псал. 118:151). Десять Заповідей — короткий виклад вічних принципів добра — звернені до всього людства на всі часи. Письмо називає головний принцип життя: «... Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині» (Екл. 12:13).

Цей Закон унікальний, у першу чергу, тому, що Десять Заповідей дуже прості, але водночас мають всеосяжний характер. Вони настільки короткі, що навіть дитина може їх швидко запам'ятати, але мають таку глибину, що охоплюють всілякі гріхи. Унікальність Десяти Заповідей полягає також у тому, що це єдині слова, які Бог сказав вголос до всього народу і Своєю рукою написав на двох кам'яних скрижалях, які повинні були зберігатися в ковчезі, у Святому Святых храму.

Яке ж призначення Божого Закону, Його Десяти Заповідей?

1. Перш за все він покликаний захистити людину від самознищення: ігноруючи закон, люди перестають розуміти різницю між добром і злом. Закон відкриває людині Божу волю. Тільки так ми можемо зрозуміти, чого Бог очікує від нас, якою має бути наша поведінка, яких життєвих принципів треба дотримуватися, щоб життя було благополучним.

2. Кожен з нас свого часу повинен постати перед судом Божим, «бо всі ми маємо з'явитися перед судовим престолом Христа, щоб кожний одержав згідно з тим, що в тілі робив: добро чи зло» (2 Кор. 5:10). Тому Закон Божий буде підставою для розгляду наших справ. Кожен з нас буде суджений за цими справедливими принципами, а не згідно з нашими уявленнями.

3. Без Десяти Заповідей люди не здатні правильно розуміти Божу святість, а також власну провину і потребу в покайнанні. Не відчувачи себе порушниками Закону Божого, вони не усвідомлюють свою гріховність і не бачать необхідності у примиренні з Господом Ісусом.

Закон діє подібно до дзеркала, допомагаючи побачити свій справжній стан. «Бо коли хто є слухачем Слова, а не виконавцем, той подібний до людини, яка розглядає природні

рисини свого обличчя в дзеркалі: тож побачив себе, відійшов і тут же забув, який він. А хто дивиться на досконалий Закон свободи і перебуває в ньому, той не слухач — забудько, а виконавець діла; він буде блаженний у своїх діях» (Якова 1:23-25). Апостол Павло писав: «... я пізнав гріх, тільки через Закон» (Римл. 7:7). Звинувачуючи грішника в його гріхах, Закон допомагає йому усвідомити, що він потрапив під Божий суд і підлягає покаранню.

4. Закон Божий — це засіб, з допомогою якого Святий Дух веде нас до навернення. Побачивши свій справжній характер, ми усвідомлюємо себе грішниками, що не мають надії, і тому гостро відчуваємо потребу у Спасителі. Таким чином, Закон вказує на Христа, єдиного, Хто може позбавити нас від вічної загибелі.

Закон відкриває нашу гріховність, але не може врятувати нас. Як водою змивають з лиця бруд, так і ми, виявивши свою гріховність за допомогою морального Закону Божого, шукаємо воду, щоб змити гріх і бруд, а очиститися ми можемо тільки кров'ю Агнця.

5. Закон Божий стримує зло і приносить благословення. Хвиля злочинності, насильства, аморальності, що захлестнула світ, — це наслідок нехтування Десятьма Заповідями. Там, де цей Закон приймається, він стримує гріх, спонукає до правильних вчинків. Ті народи, які включили Божі принципи в свої закони, отримали великі благословення, і навпаки, зневага Заповідями веде до занепаду.

«Бо це любов до Бога — дотримуватися Його Заповідей! А Його Заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:3). «Тут терпіння святих, які бережуть Божі Заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12). Це тільки два вирази з безлічі, записаних на сторінках Священного Писання, які закликають нас бути слухняними Закону Божому. На жаль, деякі наводять тексти, які нібито скасовують покору Десяти Заповідям.

Сьогодні існує дві основні омани.

1. Закон скасовано жертвою Христа на Голгофі. Так, після смерті Христа сталися величезні зміни в служінні Господу. Але Біблія говорить про два закони: моральний (Десять Заповідей) і церемоніальний (жертвоприношення). Моральний закон — це Божий Закон Десяти Заповідей, незмінний, вічний стандарт правди. Церемоніальний закон (про жертвоприношення) був тимчасовим заходом проти гріха і вказував на Христа як на справжню Жертву, яка знімає провину за порушення Закону Божого.

Закон Божий, тобто Десять Заповідей, регулює відношення Бога і людини, а також відносини між людьми, тому його ще називають моральним законом. Цей закон написаний Бо-

гом на кам'яних скрижалях (Вих. 31:18); поміщений в ковчег (Повт. Закону 10:1-5); затверджений Христом (Рим. 3:31); розкриває гріх (Рим. 3:20); неспростовно встановлений навіки (Псал. 110:7-8).

Другий закон, так званий закон жертвоприношень, покликаний показати шлях врегулювання відносин у разі порушення Десяти Божих Заповідей. Закон жертвоприношень, який ще називають церемоніальним, записаний Мойсеєм у книзі (Повт. Закону 31:24); покладено збоку ковчеза (Повт. Закону. 31:24-26); скасований Христом (Ефес. 2:15-16); бо жертвоприношення (Левит 7:35-38); є тимчасовим явищем (Євр. 9:9-10).

З даного порівняння видно, що всі закони про жертвоприношення вказували на Христа. На Голгофському хресті вмирав істинний Агнець. Під час Його смерті в храмі завіса розірвалася навпіл (Луки 23:45), і жертвоприношення припинилися. Цей закон був тимчасовим, а моральні принципи залишилися незмінними і до цього часу.

2. Закон не рятує людей, головне — це віра. А якщо Закон не рятує, то його виконувати не потрібно. Міркуючи таким чином, люди часто не звертають уваги на те, що Закон ніколи не давав порятунку. Як у Старому Завіті, так і в Новому порятунок завжди був і залишається даром Божим для людей. Моральний закон визначає, що добре, а що — зле, що можна робити, а чого не можна, що таке гріх; а церемоніальний закон говорить про те, як отримати прощення за гріх. Прощення ж ми отримуємо тільки за допомогою віри, виконуючи Закон Божий.

«... праведний житиме вірою своєю» (Авак. 2:4) — це принцип життя людей як Старого Заповіту, так і Нового. У старозавітний час люди жили вірою, але вони також виявляли послух Закону Господа. Про Авраама сказано: «... Авраам послушав Мого голосу, і виконував те, що виконувати Я звелів: заповіді Мої, постанови й закони Мої» (Бут. 26:5). Порятунком, який ми отримуємо по вірі, не звільняє нас від виконання принципів, встановлених самим Господом. Навпаки, їх виконання приносить нам благословення.

Отже, ЗАКОН БОЖИЙ допомагає людині виявити свою гріховність, ВІРА в Спасителя світу відкриває грішникові шлях до прощення, і це відбувається ПО ВІРІ і тільки по милості Бога. Але отримане прощення не дає нам права надалі жити, нехтуючи Десятьма Божими Заповідями. ПРОЩЕННЯ — це подарунок Бога, який неможливо оплатити, а послух Десяти Заповідей — визнання вищого авторитету Бога, Його моральних і духовних принципів.

У подальших наших роздумах ми розглянемо кожну з Десяти Заповідей Божого Закону і побачимо, який глибокий сенс має кожний вислів Господа для всіх, хто живе на Землі.

Кроссворд

укладено російською мовою

Составила Анна Качанова, г. Ялта

По горизонтали:

5 — Некто Иудей, именем Аполлос, родом из ..., муж красноречивый и сведущий в Писаниях, пришел в Ефес.

8 — А сии должны стать на горе..., чтобы произносить проклятие.

9 — Сыны Иафета: ... Магог, Мадай, Иафан, Фувал, Мешех и Фирас.

10 — И сняла она с себя одежду вдовства своего, покрыла себя покрывалом, и, закрывшись, села у ворот..., что на дороге в Фамну.

13 — Приветствуйте возлюбленного моего..., который есть начаток Ахаии для Христа.

14 — Приводя на память нелицемерную веру твою, которая прежде обитала в бабке твоей Лоиде и матери твоей...; уверен, что она и в тебе.

15 — И построили сыны Гадовы Дивон, и..., и Ароер.

16 — Итак сказал ему в ответ: прежде ежели позвал тебя..., когда ты был под смоковницею, Я видел тебя.

20 — И еще зачала и родила ..., служанка Рахилина, другого сына Иакову.

22 — Ибо... оставил меня, возлюбив нынешний век.

23 — Ибо Мелхиседек, царь..., священник Бога Всевышнего, — Тот, который встретил Авраама и благословил его.

24 — А женщина та была язычница, родом...; и просила Его, чтобы изгнал беса из ее дочери.

По вертикали:

1 — И когда они пришли, он увидел ..., сказал: верно сей пред Господом помазанник Его!

2 — И царица ... сделала также пир для женщин в царском доме Артаксеркса.

3 — И Господь в видении сказал ему: ...! Он сказал: Я, Господи.

4 — Имя второй реки ...: она обтекает всю землю Куш.

6 — Он встал и пошел в ..., в город Нахора.

7 — От духа Его — ... неба; рука Его образовала быстрого скорпиона.

11 — И они будут, как ..., попирающие врагов на войне.

12 — Когда ... шел дорогою, вот, на встречу ему идет Илия.

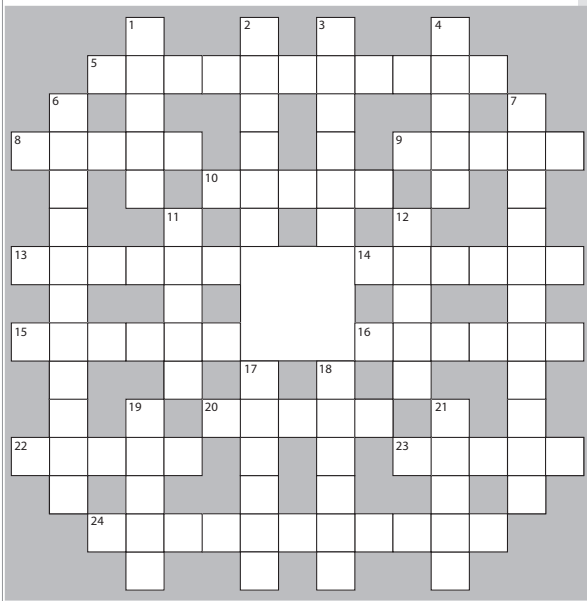
17 — Один же из них, некто ..., будучи на тот год первосвященником, сказал им: Вы ничего не знаете.

18 — И сказал ей ..., муж ее: Анна! что ты плачешь, и почему не ешь, и от чего скорбит сердце твое?

19 — И сказал ей ангел: не бойся, ..., ибо ты обрела благодать у Бога.

21 — И предал Господь ..., в руки Израиля и взял он его на другой день.

Ответы в следующем номере

Джеймс АДІТТЕС

Йосип — перший християнин

У дитинстві ми завжди на Різдво готували інсценівки на біблійну тематику. Діти не тільки повинні були співати на сцені, виконувати спеціальні вказівки, але також бути дуже серйозними, а це, звичайно, не зовсім подобалося нам.

Найсимпатичніша й найталановитіша дівчинка в церкві завжди грала Марію, залишаючи подружкам ролі ангелів або заgrimованих пастухів. Хлопці проходили проби на ролі мудреців чи першого пастуха, котрий повинен був сказати: «Ходімо до Вифлеєма й подивимось, що там сталося, про що сповістив нам Господь!». Навіть роль власника готелю, слова якого були: «Ні, тут немає вільних місць», — також вважалася головною.

Однак ніхто не хотів грати Йосипа, бо за сценарієм він був надто серйозним. З любов'ю дивлячись на ляльку в яслах, він має запрошувати пастухів і мудреців увійти. Для Йосипа не було ані пісні, яку б він міг заспівати, ані довгої красномовної молитви. Він просто урочисто споглядав ясла й вітав гостей.

Але чи справді Йосип був лише співчутливим теслею, котрий підтримував Марію, чи, може, він осо-

блива людина, а ми просто цього не зауважуємо?

Щоб зрозуміти Йосипа, ми повинні спочатку усвідомити складне становище, у якому він опинився. Лишившись без жінки й сім'ї, Йосип попросив юну Марію стати його дружиною й матір'ю його дітей. Він займав поважне становище й мав хорошу репутацію. Марію ж, здавалося, ігнорували молодші за нього, більш гідні для неї люди.

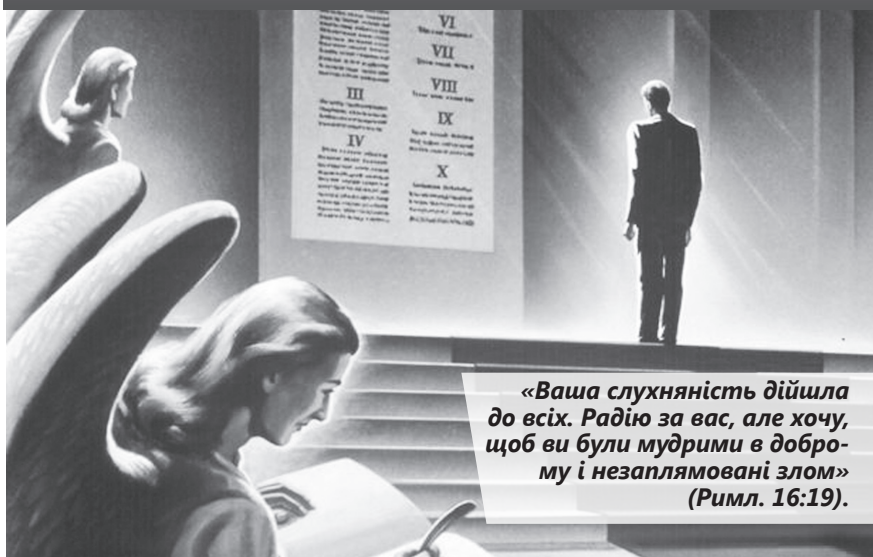
Можливо, Йосип запропонував Марії вийти за нього заміж тільки з милосердя; а потім з жалю до неї вирішив без розголосу розлучитися з нею, дізнавшись, що вона вагітна. Євангеліст Матвій говорить, що він «був праведний і не хотів виставляти її на загальний глум» (1:19, пер. з англ.). А вже Йосипа, поважного громадянина Назарета з царського роду Давида, ганьбила несвоєчасна вагітність Марії. Непомічені деталі Різдвяної історії — це ганьба, яку Йосип переживав мовчки.

Матвій також розповідає нам, що Йосип побачив уві сні ангела, який заспокоїв його щодо Дитини Марії й доручив назвати Немовля Ісусом, що означає «Господь спасає». Йосип повірив у те, що Новонароджений, від Котрого він мусив привселюдно відмовитися, був Дитям Бога. Він вірив також і в те, що Дитина, Яку він триматиме на руках, одного разу врятує світ. Він повірив, що завдяки Цьому Дитяті (Еммануїлові) «Бог буде з нами».

Йосип був ще до Івана. Задовго до того, як народився Христос, Йосип став першим християнином. Він перший пройшов перевірку на вірність Богові, перший повірив у Нього й перший пожертвував собою заради Ісуса.

Давайте нині згадаємо про ті сміливі рішення, які він прийняв напередодні Першого приходу. Пам'ятаймо, що він був першим з-поміж тих, котрі увірували за часів Христа.

Без послуху не буває справжнього освячення

«Ваша служняність дійшла до всіх. Радію за вас, але хочу, щоб ви були мудрими в доброму і незаплямовані злом» (Римл. 16:19).

Адам і Єва наважилися порушити вимоги Господа, і жажливі наслідки їхнього гріха мають слугувати нам пересторогою, щоб ми не наслідували їхній приклад непослуху. Христос молився за Своїх учнів: «Освятити їх істиною Своєю! Твоє Слово — то істина» (Івана 17:17). Справжнього освячення не буває без послуху Істині. Ті, хто любить Бога всім своїм серцем, любитимуть і всі Його Заповіді. Освячене серце перебуває в згоді з приписами Божого Закону, бо вони святі, праведні й добрі.

Характер Бога не змінився. Нині Він той самий Бог-ревнитель, що й у часи, коли дав Свій Закон на Синаї і власною рукою написав його на кам'яних скрижалях. Люди, котрі зневажають Божий святий Закон, можуть заявляти: «Я освячений», однак бути справді освяченим та претендувати на освячення — різні речі.

Новий Завіт не змінив Божого Закону. Святість суботи Четвертої Заповіді має таку ж тверду основу, що й престол Ёгови. Іван пише: «Кожний, хто чинить гріх, чинить і беззаконня, бо гріх є беззаконням. І ви знаєте, що

Він з'явився, аби взяти наші гріхи, а в Ньому гріха немає. Кожний, хто в Ньому перебуває, не грішить. Кожний, хто грішить, не бачив Його і не пізнав Його» (1 Івана 3:46).

Ми зобов'язані застосовувати той самий критерій оцінки, що й улюблений учень, до тих, хто претендує на перебування в Христі й освячення, але при цьому живе, порушуючи Божий Закон. Апостол Іван зустрічався з такою ж категорією людей, з якою доводиться стикатися і нам. Він каже: «Дітоньки, хай ніхто вас не вводить в оману. Хто чинить правду, той праведний, як праведний Він. Хто чинить гріх, той від диявола, адже диявол грішить від початку. Тому з'явився Божий Син, щоби знищити діла диявола» (в.7, 8). Тут апостол говорить абсолютно ясно, бо вважає цю тему надзвичайно важливою.

Послання Івана просякнуті духом любові. Але коли він зустрічається з тими, хто порушує Божий Закон і при цьому запевняє, що живе без гріха, апостол не вагаючись попереджає їх про страшну оману (цитуються 1 Івана 1:6-10) (Освячене життя, с. 6769).

Він не народжувався двічі!

Викликає деякий подив те, що представники різних течій християнства Різдво Христове святкують у різні дні: 25 грудня і 7 січня. Чому? Тому що християни користуються різними календарями — юліанським та григоріанським.

Перший з них 46 р. до н. е. запровадив Юлій Цезар. Особливість цього календаря в тому, що за ним тривалість року — 365 днів і 6 годин. Насправді ж враховуються лише повні дні, а через чотири роки набігає повна доба.

Отже, вона додається до кожного четвертого року. До того ж, юліанський календар не відповідає справжньому космічному року, «запізнюючись» приблизно на один день за 128 років.

У 1582 році, враховуючи це, Папа Римський Григорій XIII запровадив новий календар, названий на його честь «григоріанським». Юліанський календар «відставав» від нового на 3 дні за 400 років, а на час введення григоріанського календаря ця різниця вже становила 10 днів. Папа видав указ, аби в рік прийняття нового календаря католицький світ 4 жовтня вважав за 14 жовтня, що наближало відлік часу до астрономічного.

Дотепер різниця між старим і новим календарями становить 10 днів. Ось чому, приміром, Новий рік за юліанським календарем настає, коли в цивільному вже 14 січня.

Начни с себя

И то не так и се не так,
Ну, не судьба.
Кому пожаловаться нам?
Начни с себя.

Мы не цари, не силачи...
И в наши дни
Сперва себя пересмотри,
Перемени!

И вместо мелочных обид
На всех и вся,
Себя сначала измени,
Начни с себя.

Легко других критиковать
Со стороны.
Труднее вникнуть и понять,
А ты рискни!

Просящим руку протяни
Издалека.
В беду попавшим помощи
Наверняка.

Чтоб в бесконечной суете
Бегущих дней
Всем стало около тебя
Чуть-чуть теплей.

Спогад про подвиг

Хочу розповісти про християнський подвиг моєї мами, Надії Павлівни Чорної. Народилася вона в 1925 р., а померла 4 роки тому. Її сім'я налічувала п'ятьох дітей — 4 дівчинки і один хлопчик. 1941 р. застав родину в м. Жмеринка Вінницької області. Вражена цією страшною подією, мама прийняла православну віру і разом зі своїми знайомими щонеділі відвідувала молитовні служіння.

У 1942 році місто окупували фашисти. Почалися пожежі, розстріли, страти. У нашій квартирі оселилися два німецьких офіцери, але не дивлячись на це, мама ховала одну єврейську родину — двох дітей, їх матір і старого дідуся. Вона знала, що їй за це загрожує, але не відступала від християнського правила — любити ближнього свого.

Брат мами — Геннадій працював у той час на станції машиністом паровоза. Саме завдяки йому багато молодих людей втікали з поїзда по дорозі до Німеччини.

Одного разу, коли брат був удома, з розмови німців він дізнався, що завтра всіх євреїв повинні розстріляти. На околиці, обнесене колючим дротом, було єврейське гетто, де знаходилося півтори тисячі чоловік. І тоді мама з братом Геннадієм і сестрою вирішили їх врятувати. О третій годині ночі, взявши з собою залізні щипці, вони пробралися в гетто, і в декількох місцях розрізали дрот. Було дуже страшно, на башті горів прожектор, освітлюючи все навколо, але друзі весь час молилися, і Бог їм допоміг.

Коли вранці німці прокинулися, то побачили, що в гетто немає ні душі. Люди втекли в довколишній ліс. У місті пройшли страшні облоги, повальні арешти, але все-таки більшості євреїв вдалося врятуватися. Брат же мами пішов у партизани.

Подумати тільки, яка була сильна віра, мужність і хоробрість у цих молодих людей, адже їх могли знайти і розстріляти. Після війни мама отримала орден «За заслуги». Але це не головне. Головне, що мама вірила Богу все життя, і мої діти вже в четвертому поколінні служать Господу Ісусу Христу.

**Раїса Рябчун,
м. Бровари, Київська обл.**

Час вивчати Об'явлення

«Блаженний той, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та дотримується написаного в ньому, адже час близький!»

(Об'явл. 1:3).

У міру наближення кінця історії світу пророцтва про останні дні вимагають особливої уваги. Остання книга Нового Завіту містить істину, яку нам необхідно зрозуміти. Сатана засліпив розум багатьох людей, так що вони згодні знайти собі будь-яке виправдання, аби не вивчати Об'явлення...

Ми повинні більш ретельно і старанно вивчати цю книгу [Об'явлення], більш рев-но проголошувати істини, котрі містяться в ній і стосуються всіх, хто живе в ці останні дні. Усі, хто готується до зустрічі зі своїм Господом, повинні зробити цю книгу предметом серйозного дослідження і палких молитов. Її назва повністю відображає її суть — це об'явлення найважливіших подій, які відбудуться в останні дні земної історії. Іван був засланий на острів Патмос за тверду віру в Боже Слово і за свідчення Христове. Однак заслання не розлучило його з Ісусом. Господь відвідав Свого вірного слугу в цьому засланні та відкрив йому, що станеться зі світом.

Для нас ця настанова має велике значення, бо ми живемо в останні дні історії Землі. Незабаром ми станемо свідками виконання подій, показаних Христом Іванові. Коли вісники Господні проголошують ці урочисті істини, вони повинні усвідомлювати, що мають справу з питаннями, які впливають на вічну долю людей, та шукати хрещення Святим Духом, аби викладати їх не своїми словами, а словами, даними їм Богом...

Лиха останніх днів уже біля дверей, тому в нашій праці ми повинні застерігати людей про небезпеку, яка їм загрожує. Нехай же урочисті сцени, які, згідно з пророцтвом, незабаром відбудуться, не будуть замовчувані. Ми — Божі вісники, і нам не можна втрачати часу. Люди, котрі бажають стати співпрацівниками в нашого Господа Ісуса Христа, виявлятимуть глибоку зацікавленість до істин цієї книги. Пером та устами вони намагатимуться донести дивовижні істини, для відкриття яких Христос зійшов з Неба.

«Я, Іван, ваш брат і спільник у біді, і в царстві, і в терпінні в Ісусі, був на острові, що зветься Патмос, за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа»
(Об'явл. 1:9).

Олег ГОНЧАРОВ

Острів Патмос — острів Відкриття

Сади на скелі

Патмос — острів, розташований в Егейському морі, один з групи Південних Спорадських островів. Його загальна площа становить всього 34,6 км², довжина берегової лінії — 63 км. Острів скелястий, і на ньому майже немає рослинності, що й позначилося на його назві: грецьке слово «патмос» означає скеля. Найвища скеля на острові — 269 м над рівнем моря.

Мені довелося відвідати Патмос у складі групи пасторів під час навчальної поїздки християнськими місцями Греції. Ми діставалися до острова на поромі, який виконує регулярні нічні рейси з Афін, тривалість переправи — вісім годин. Мандрівники прибувають на острів рано-вранці. Здалеку він виглядає пустельним і похмурим — голі скелі серед безмежного моря. Невидно, що в давнину Патмос слугував тюрмою для в'язнів. Як же самотньо почували себе тут бранці за часів Івана Богослова! Наблизившись до пристані, одразу розумієш, що на острові кипить життя. Сьогодні Патмос завдяки наполегливій праці багатьох поколінь перетворився з пустельного клаптика суші на курортну зону з постійним населенням 2,5 тис. чоловік. Значна частина остров'ян проживає в місті з однойменною назвою, яке є місцевою столицею. Острів Патмос, як свідок унікальних подій в історії християнства, входить в список об'єктів світової спадщини, що охороняються ЮНЕСКО.

Місцеві жителі й гості Греції охоче приїжджають сюди відпочити, насолодитися теплим чистим морем і м'яким середземноморським кліматом. Безліч невисоких готелів із затишними пляжами побудовані на березі моря. На пустельному колись острові шумлять оливкові гаї та сади, де ростуть фігі з незвичайно великими і смачними плодами та інші фруктові дерева.

Туристам пропонують взяти напрокат моторолер і промчати прекрасними асфальтованими дорогами, які перетинають острів у всіх напрямках. За кожним поворотом дороги перед мандрівником відкриваються чудові краєвиди, які нагадують читачеві Біблії фрагменти прекрасної Нової Землі, яку бачив у своїх видіннях і описав у книзі Об'явлення Іван.

Острів правдивої легенди

Острів Патмос був заселений давньогрецькими племенами приблизно з VIII ст. до н. е., він згадується в легендах про олімпійських богів, за якими одні боги ховалися на острові

від інших, що ворогували з ними. На честь цих богів елліни будували на острові храми. Руїни храму Аполлона, датованого III ст. до н. е., збереглися до нашого часу. Їх добре видно з порому.

За еллінських часів острів був великим торговим портом, з якого можна було потрапити в міста Малої Азії. У районі порту археологи знаходять монети різних країн, які свідчать про це. За часів Римської імперії острів став місцем заслання небажаних для імператора людей. Втекти звідси було практично неможливо.

За свідченням батьків Церкви Климента й Орігена, в 95 р. н. е. за наказом гонителя християн імператора Доміціана на острів був засланий апостол Іван, як він сам повідомляє, «за слово Боже і за свідчення Ісуса Христа» (Об'явл.1:9). Доміціан вимагав поклоніння собі як живому богові. У східній частині імперії поклоніння статуї імператора в його храмі було перевіркою на вірність імперії. Той, хто відмовлявся брати участь у поклонінні, вважався державним злочинцем, що підриває суспільні підвалини, і підлягав жорстокому покаранню. Доміціан піддав масовим репресіям аристократію, вигнав з Риму астрологів (вони передбачали його падіння), переслідував філософів і послідовників релігії, які він вважав ворожими щодо власної персони.

Однією з основних тем книги Об'явлення є саме поклоніння. Від того, чому чи кому люди поклоняються, залежить їхня вічна доля. Якщо ми поклоняємося земному, гріховному світу, то, можливо, отримаємо тимчасове задоволення й матеріальний добробут, але втратимо душевний спокій і вічність. Поклоняючись Христові, ми можемо пережити гоніння подібно до Івана, але пізнаємо радість Божих благословень, знайдемо надію в Господі й вічне життя в Царстві Христа!

Провидіння врятувало Івана від жорстокої кари як державного злочинця. Мабуть, римський чиновник, який займався справою Івана, врахував його поважний вік і замінив у вироку, підписаному Доміціаном, страту на довічне заслання на Патмосі.

З життям апостола Івана на острові пов'язано безліч легенд. Одна з них розповідає про волхва на ім'я Кенопсал. Коли Кенопс почув, що Іван проповідує про Христа біля храму Аполлона та хрестить тих, хто увірував, він сповнився гніву й зажадав, щоб Іван на доказ істинності своїх слів воскресив недавно померлого батька одного з жителів Патмоса,

який стояв у натовпі слухачів. Іван відмовився зробити це. Тоді Кенопс кинувся зі скелі в море, а коли виринув, то його обличчя стало схожим на обличчя померлого. Але сатана недовго тріумфував. Іван здійснив молитву Господу, і волхв перетворився на кам'яну скелю, яку сьогодні показують туристам.

За цими переказами ми можемо здогадатися, що і на засланні Іван не залишав свого покликання — проповіді про Христа. Він сміливо протистояв язичникам, які намагалися організувати на нього гоніння. У книзі «Діяння апостолів» (с. 572 ориг.) Е. Уайт, яка не була на Патмосі й, швидше за все, не чула цих легенд, пише саме про це: «Коли Іван був засланий на острів Патмос, багато хто думав, що його служіння закінчилося, що він подібний до старої надломленої тростини, яка ось-ось зламається. Але Господь вважав за можливе використовувати його і в цих обставинах. Перебуваючи далеко від місця своєї колишньої праці, Іван не припиняв давати свідчення про істину. Навіть на Патмосі знаходив він друзів і приводив їх до Христа. Він проголошував їм радісну звістку про воскреслого Спасителя...».

Острів великого пророцтва

Скелі острова Патмос мають безліч печер. В одній із них, на горі, яка так і називається, — Скеля, за переказами, і отримав видіння про грядущі події світової історії та Другого приходу Христа улюблений учень Господа Іван. Згадка про цю подію передавалася жителями острова з покоління в покоління. У XI ст. на місці печери була споруджена каплиця, яку перебудували у XVII ст. Вона збереглася до сьогодні. Шлях до печери гірськими стежками важкий, туристи зазвичай замовляють таксі (благо, до печери прокладена дорога). Але той, хто наважиться подолати шлях пішки, зможе уявити, як пересувався по цих скелях майже столітній Іван. Увійшовши всередину печери, ви побачите місце, де апостоли у видінні були явлені події прийдешніх часів. Я відчув трепет, коли згадав, які величні картини історії людства і небесних жителів проходили перед очима Івана в цьому суворому безлюдному місці. А Іван умів бачити більше й далі. Напевно, він не раз піднімався сюди й милувався чудовим виглядом острова та моря в тому напрямі, де лежать землі Малої Азії. Міста тієї країни він колись обійшов з проповіддю Євангелія. Назви семи з них стали загальними в історії християн-

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою));
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою)).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

ської Церкви: Ефес, Смірна, Пергам, Тіатирів, Сард, Філадельфія, Лаодикія. Пророцтва, звернені до ангелів церков цих міст, ми знаходимо в 2-му та 3-му розділах книги Об'явлення. Думки Івана були, звичайно, про долі дорогих йому людей, його братів і сестер у Господі. Відповідаючи на молитви Свого учня про них, Господь показав йому прийдешню історію Церкви аж до того славного моменту, коли за нею повернеться її Наречений, Ісус Христос. Тільки споглядаючи славне закінчення, що очікує вірних дітей Божих, ми можемо з терпінням пережити труднощі й втрати нашого життя, як апостол Іван, і кожен з нас сьогодні може доторкнутися до майбутнього, читаючи книгу Об'явлення.

Острів нетлінної надії

Після смерті імператора Доміціана Іван зміг повернутися в Ефес, де й помер близько 100 р. н. е., а життя острова Патмос продовжувалося. Острів переходив від одних загарбників до інших. До XI ст. жителів на острові практично не залишилося, оскільки тодішні загарбники, араби, зруйнували всі села. Потім прийшли хрестоносці, прогнали арабів і побудували на вершині Скелі, де знаходиться печера Івана, монастир з потужними стінами для оборони від піратів, які хазяйнували в тих місцях. Ці стіни дійсно служили надійним укриттям для жителів навколишніх селищ і збереглися до нашого часу.

Монастир поклав початок новій історії острова. На початку єдиними мешканцями Патмоса були ченці, потім навколо монастиря почали з'являтися поселення мирян, які споруджували свої будинки неподалік від фортеці. Поступово життя на острові відродилося. У 1713 р. в монастирі була заснована православна теологічна семінарія, яка набула популярності не лише в Греції, а й у Росії, до якої острів Патмос також має безпосереднє відношення. У 1771-1774 рр. на острові базувався Російський флот. З 1832 р. Патмос стає частиною Османської імперії, в 1912 р. його окупує італійці, а в 1947 р. він знову повертається до складу Греції.

І все ж серед усіх подій, що сталися на Патмосі, найбільш пам'ятним в історії людства залишиться час, який провів тут у кайданах улюблений учень і пророк Божий Іван, котрий отримав в одній з печер острова величне Свідчення Господа про майбутнє людства. З того часу минуло два тисячоліття, але видіння, записані Іваном, продовжують хвилювати жителів нашої планети. Кожне покоління знаходило для себе у книзі Об'явлення добру звістку, розраду, повчання, попередження. І тепер, коли настав час виконання всіх біблійних пророцтв, кожна людина може переконатися в актуальності й істинності Одкровення. Лишається тільки питання: на чиєму боці ми опинимося під час заключних подій історії Землі, описаних Іваном? Пророк Іван зробив свій вибір, зберігши вірність Господеві, незважаючи на жорстокі переслідування та випробування. Подібно до Мойсея, він віддав перевагу вінцеві нетлінному на небесах перед скарбами земними. Господь приготував цю нагороду й для тебе, дорогий читачу!

«А тепер отак каже Господь, що створив тебе, Якове, і тебе вформував, о Ізраїлю: не бійся, бо Я тебе выкупив, Я покликав ім'я твоє, Мій ти! коли переходитимеш через води, я буду з тобою, а через річки — не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити, не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я» (Ісаї 43:1, 2).

Ти — Мій!

У 43-му розділі книги пророка Ісаї Божою любов'ю представлена найбільш прекрасним чином. Хоча в книзі міститься багато погроз і докорів повсталому беззаконному Ізраїлю, у цьому розділі Бог говорить про любов до Свого народу. Господь був їхнім Спасителем, і «в усякому утиску їхньому тісно було і Йому» (Ісаї 63:9). Ми належимо Йому! Прочитайте знову наш текст і поміркуйте над дорожчими словами: «Мій ти!» Бог настільки тісно пов'язаний з кожним із нас, що вигукує: «Мій ти!»

Оскільки Ісаї написав ці слова понад сто років до того, як вавилоняни вивели в рабство Даниїла і його друзів, можна бути впевненими, що Шадрах, Мешах та Авед-Него знали цей текст, і навіть напам'ять. Можливо, вони повторювали ці слова, коли воїни зв'язували і кидали їх у розпалену піч за відмову поклонитися золотому боввану Навуходоносора. Це був не метафоричний вогонь. У розповіді сказано — вогонь був настільки сильним, що люди, які кидали їх, загинули в полум'ї, яке виривалося з печі (Дан. 3:22).

На трьох вірних юнаках згоріли тільки мотузки. Звільнившись від мотузок, вони почали ходити у печі з Ісусом, який був поруч з ними.

Страшний гнів царя відразу ж перетворився на хвалу. Підійшовши до печі настільки, наскільки він наслідком вався, Навуходоносор назвав трьох молодих людей на ім'я та наказав їм вийти і з'явитися перед ним. Потім, в оточенні всіх сановників своєї імперії, цар побачив, що навіть волосся на їхніх головах не обпалося і від них не було навіть запаху диму. Урок із того, що сталося, наступний: коли діє Бог, Він робить це досконало.

Повчальне завершення історії. Спочатку Навуходоносор благословив Бога трьох юнаків, які наважилися не виконати його вказівку. Потім він видав наказ: якщо хтось у його імперії вимовить хулу на їхнього Бога, той буде «почетвертований, а дім його обернений буде на сміття, бо немає іншого Бога, що міг би так урятувати, як оце» (в. 29).

Прославте Бога і скажіть, що означають для вас Його слова «Мій ти!»

► Східні притчі

У всьому є благо

Бірбал постійно стверджував: все, що відбувається, — тільки на краще. Молодий імператор Акбар не мав такої довіри до Бірбала, як його батько, попередній імператор. Акбар підозріло ставився до Бірбала й зовсім не вірив у постійний оптимізм міністра.

Якось імператор ненавмисно пошкодив шаблю кінчик свого мізинця. Бірбал попросив імператора не хвилюватися, адже все, що відбувається, — на краще. Обуренню імператора не було меж: він кинув міністра до в'язниці.

Невдовзі на дозвіллі імператор поїхав на полювання, аби розважитися. Там він відбився від своєї свити й ненароком був схоплений плеєм'я кнібалів. Вони саме збиралися зробити жертвоприношення. Імператора зв'язали як жертвну тварину й принесли до храму.

Коли жрець оглянув його, то оголосив, що ця людина не може бути принесена в жертву, оскільки в неї немає кінчика пальця, а для жертвоприношення потрібен ідеальний екземпляр, без жодної вади на тілі.

Імператора відпустили. Після повернення він подякував Богові за те, що Він забрав його палець і цим врятував йому життя. Імператор одразу ж подався у в'язницю до Бірбала.

— О Бірбале, будь ласка, пробач мені. Тепер я розумію, що моя рана виявилася мені на краще.

— Не просіть пробачення, мій пане, адже все, що не робиться, — на краще.

— Що ж доброго в тому, що ти опинився у в'язниці через мій гнів?

— Мій пане, а якщо я не був у в'язниці, я, напевно, був би з вами, і канібали, безумовно, виявили б мене чудовою заміною для жертви!

Терпіння

Богобоязливий Акіл мав звичку виявляти гостинність всякому прибульцеві.

Одного разу у двері його будинку постукав подорожній поважного виду й попросив дозволу відпочити. Акіл виявив гостинність, поставив на стіл їжу й запросив гостя підкріпити сили. Той охоче погодився й узявся їсти. Акіл запитав його, чому він навіть не подякував Богові перед трапезою. Подорожній відповів, що ніколи цього не робив, та й тепер не має наміру.

Побожний господар розсердився на гостя й прогнав його геть.

Того ж вечора, коли прийшов час добродієсному Акілові схилитися в молитві, Бог запитав у нього, чому він прогнав втомленого й голодного гостя. Акіл відповів, що не зміг стерпіти його невдячності Богу. Бог же сказав:

— Я терплю його 60 років, а ти не зміг стерпіти його й одного вечора!

В морозні та суворі зими

В морозні та суворі зими,
В похмурі дні січневої негоди,
До бідних йди, щоб розділити з ними
І смуток їх, і прикрі їх пригоди.
Без теплоти не зацвіте і квітень.
Не залишай усіх, хто потерпає,
Чиє життя усім вітрам відкрито,
І день, і ніч у відчаї благає
Про доброту і наше милосердя;
Крізь заметіль дірою просто неба
Дім удови, мов старий Перебендя,
Кричить в ефір, що дах латати треба.
Зігрій теплом сердешну сиротину,
І послужи і часом, і грошима
Вдові самотній, хворій, хоч годину,
Й сліпому, ти побудь його очима.
І хай лиха зима сердито грима,
Ти не лишай на відкуп злій недолі
Малих сиріт у себе за дверима,
Мов пташенят в засніженому полі.
Стоїть маля, від холоду тремтяче,
В його очах страждання не дитяче.
То Сам Христос горює з ним і плаче
І жде тебе вже довго і терпляче.

■ **Маргарита Волошина,**
снт. Чуднів Житомирської обл.

Я Біблію навчусь читати

Я Біблію навчусь читати,
Щоб мудрість Божу в серці мати,
Щоб через все моє життя
Нести любов і співчуття
У душі грішних...
Хто в темряві гріха блукає,
Хто Божу істину шукає,
Щоб поряд по життю іти,
І в Царство віри привести
Заблудлу душу.

■ **Євген Шевченко,**
м. Черкаси

Значення слова

У перших віршах Євангелія від Івана мовиться, що життя на землі творилося словом: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... Усе через Нього повстало... І життя було в Нім, а життя було Світлом людей». У цьому твердженні ми найчастіше вбачаємо складну алегорію, і тільки. А хіба це не наукова теза, поетично оформлена древньоєврейським мудрецем? За нею стоїть іще одна з найбільших земних таємниць, за розкриття якої згодом, імовірно, візьмуться науковці й теологи. Адже нині багато людей вже намагаються пізнати глибини й загадковості всіх явищ, пов'язаних з нашими духовними усвідомленнями, включаючи слова.

**Є слова, що білі-білі,
Як конвалії, квітки,
Легідні, як усміх ранку,
Ніжносяйні, як зірки.
Є слова, як жар пекучі
І отруйні, наче чад...
В чарівне якесь намисто
Ти нанизуєш їх в ряд.**

(О. Олесь).

Відомо, що мова є другою сигнальною системою й належить до вторинних систем, бо існує не самостійно, а є похідною людського суспільства. А як же тоді відоме твердження Івана? Чи все ми знаємо про слово, щоб бути категоричними? Гадаю, наші нинішні уявлення доволі фрагментарні.

З практичного погляду, в мові немає нічого окрім звуків, які комбінуються мовленням у слова, словосполучення, речення тощо. Чи це справді, остаточний висновок? Відомий український вчений І. Огієнко переконливо доводив, що в мові акумулюється духовна енергія народу.

А якщо це енергія, то її можна поставити в ряд з механічною, тепловою, електромагнітною, ядерною, гравітаційною та ін. У такому разі вона має свою одиницю виміру, свої закони, особливості, які ми знаємо досить поверхово.

Треба зважити на те, що в повсякденні словом можна привнести в енергетику планети Земля як добро, здатне її зміцнити, так і зло, здатне її зруйнувати. Отже, до мови й мовлення потрібно ставитися відповідально.

«Мово рідна! Ти ж — як море — безконечна, могутня, глибока. І котиш хвилі своїх лексиконів, а їм немає кінця-краю.

Красо моя! В тобі мудрість віків і пам'ять тисячоліть, і зойк матерів у годину лиху, і переможний гук лицарів твоїх у днину побідну, і пісня серця дівочого в коханні своїм; і крик новонародженого. В тобі, мово, неосяжна душа народу — його щирість, радість й печаль, його труд і піт, і кров, і сміх, і безсмертя його» (С. Плчинда).

Слово, мовлення, мова — це Божий дар, котрий таїть у собі силу, якою потрібно обережно й правильно користуватися. Адже слово, як відомо, може підносити людину на вершини творчого злету, надихати її, спонукати до кращого життя. Але словом можна й пригнічувати, розчаровувати, перетворювати її на раба. Зі слів можна складати молитви, на які Бог дає відповіді, й словом можна проголошувати нищівні прокляття, наслідки яких в історії народу відчувалися століттями (аж до сьомого коліна роду людського).

Отож, СЛОВО. МОВА. Вчені визначають мову як «явище, котре перебуває в тісному зв'язку із суспільством. Цей зв'язок є обопільним. З одного боку, мова створюється й розвивається суспільством, з іншого — без мови не було б суспільства. Суспільство обслуговує, крім мови, й інші явища — наука, техніка, ідеологія, культура, релігія тощо, однак мова виокремлюється з усіх інших суспільних явищ, бо вона обслуговує всі без винятку сторони життя й діяльності людини. Якщо, скажімо, ідеологія обслуговує певні суспільні класи, релігія — окремі групи людей, то мова всі сфери соціуму як функціонального організму. Навіть трудова діяльність не могла б здійснюватися без мови» (М. Кочерган).

Наше життя від початку складається зі слів: перші слова матері біля нашого маленького

вушка після народження, наші перші слова «МАМО», «ТАТО». Наші перші враження з дитинства ми несемо зі слів, які промовляють наші близькі, родичі, друзі, однокласники, товариші. Слова постійно біля нас. Ми настільки зростаємося з ними, що не приділяємо їм належної уваги в повсякденному нашому житті з його шаленим ритмом. Чи задумуємося ми над словами, котрі вживаємо, скільки ми їх вживаємо і яким тоном?

Ще за часів єгипетських фараонів говорили, що лікар лікує словом, рослиною та ножом. А російське слово «врач» походить від «вратъ», що означало в стародавній мові «говорити» (а не «говорити неправду», як сьогодні), просто «ГОВОРИТИ». Інакше кажучи, лікар — це той, хто вмів добре говорити, впливати на хворого за допомогою слова. І лікувати дозволялося тільки людині освіченій, котра вміла «добре говорити».

До цього часу лінгвісти не дають точного визначення поняттю «слово». Ось кілька з них.

«Слово — найважливіша одиниця мови, яка позначає явища дійсності та психічного життя людини і звичайно однаково розуміється колективом людей, які розмовляють однією мовою й історично пов'язані між собою» (Р. Будагов).

«Слово — оформлена за нормами даної мови, неподільна на менші подібні єдності мовна одиниця, що складається із звука чи комплексу звуків і називає певні предмети, процеси, явища, об'єктивної дійсності та їх ознаки або тільки вказує

на них чи на відношення між ними, або виражає емоційно-вольові прояви» (Є. Кротевич, Н. Родзевич).

Фізіологи тлумачать слово як звукову хвилю, котра впливає на певні ділянки кори головного мозку.

Психологи твердять, що слово — це елемент другої сигнальної системи. Після багаторазового повторення воно переходить до першої сигнальної системи й починає впливати на роботу внутрішніх органів, включаючи гормональну систему.

Езотерики скажуть, що слово — це енергетичний фантом. І повторення особливих слів створює канал або міст, що зв'язує нас із гігантським енергетичним акумулятором Всесвіту.

Усе зводиться до незаперечного: слово — то велика сила!

Цікавий вислів римського імператора Марка Аврелія: «Життя — це те, що ми про нього думаємо». А думаємо ми, звичайно, за допомогою слів. Бо в словах втілюються наші думки, мрії, найпотаємніші прагнення. Думка — це проекція енергії та свідомості, і несе вона в собі величезний заряд.

Наведемо приклади позитивного впливу слів у житті людей: спільна молитва про зцілення, користь їжі, над якою промовляються слова молитви та ін. Цікава історія відомого лікаря Георгія Ситіна, котрий за допомогою позитивно налаштованих текстів з інваліда перетворився на здорового людину. Згодом він розробив метод лікувальних настроїв, що нині рекомендований офіційною медициною лікарями-психотерапевтами.

То що ж відбувається з людьми, котрі засмічують свою мову не тільки перекрученими словами (з неправильним наголосом, у неправильному значенні), але й жаргонізмами, арготизмами (засекречена мова окремих прошарків — «хаза», «зона», «стукач» та ін.), вульгарною та лайливою лексикою. Такі люди засмічують не тільки свій організм, але й посилюють негативні імпульси іншим людям, паплюжачи навколишнє середовище. Ви помічали, як реагує ваш організм на лайку в міському транспорті, у вашому дворі, де молодь нібито розважається, пересипаючи свої розповіді лайливими словами? А ви не запитували себе: чому деякі діти хворіють невиліковними хворобами, чому хворіють наші близькі та рідні? А чи не в тому річ, що ми припинили вміти «ГОВОРИТИ». Так, ми освічені, володіємо високими інформаційними технологіями, але в нашому суспільстві зникає культура мовлення. Урбанізація та досягнення цивілізації відучують людей «ГОВОРИТИ». І дар Божий «СЛОВО» знівечено, сплюндровано! Ми не вміємо вітатися зі старшими людьми, ми не вміємо сказати слова подяки, не вміємо висловити свою думку без слів-паразитів. Ми зневажаємо свою мову. Ми дозволяємо обсміювати її. А чи не є ця зневага зневірою?! Ми тільки проголошуємо віру в Бога, але, не вміючи говорити, зневажаємо ЙОГО!

Наостанок хочу звернутися до читачів словами відомого письменника Івана Драча: «Так, це до тебе, саме до тебе це слово! Це від тебе залежить зараз, чи перерветься золота нитка тисячоліть, а чи оживе і заграє на сонці! Це від тебе, саме від тебе залежить, чи джерело рідної мови замулиться в твоїй душі, а чи пружно і вільно дихатиме!

Тільки рідне слово, виплекане твоїм родом і народом, має таємничу здатність тримати людину у повноті її історичного і духовного буття. Тільки від порога рідної мови ти можеш виходити на широкі магістралі світу. А безмір світовий і космічний не дасться тобі в руки, коли ти будеш безбатченком. Чуєш пісня лунає, ти мимохіть тягнешся вслід за нею — вона старіша від тебе на тисячоліття і на тисячоліття молодша. Слово у пісні, як вода у річці. Жива вода рідної мови на ноги зведе тебе і тоді, коли ти зневірився вже у всьому. І перше слово, до мами звернене, материнське слово хай розширює твої груди озоном людської гідності. Це ти несеш слово в серці, як наполюхану пташку. Слово довірилося тобі, і повірило в тебе. Не сполохай рідного слова, а захисти його, до серця припути, життям своїм переповни. Ти, саме ти — і ніхто інший!».

**Наталія Акініна,
викладач Українського
гуманітарного інституту**

Чотири свічки

У темній порожній кімнаті повільно горять чотири свічки. Навколо так тихо, що можна почути їхню розмову.

Перша свічка сказала:

— Я — Світло. Але ніхто не підтримує мого вогню. Гадаю, я згасну. Полум'я цієї свічки стало поступово зменшуватися, і врешті свічка згасла.

Друга свічка сказала:

— Я — Віра. В мені більше немає потреби, тому мені немає сенсу горіти.

Щойно вона перестала говорити, подув легкий вітерець і погасив її.

Потім сумним голосом обізвалася третя свічка:

— Я — Любов. У мене немає більше сил палати. Люди відкида-

ють мене і не розуміють всієї важливості мого існування. Вони навіть забувають любити своїх близьких.

І вона теж згасла.

Раптом до кімнати зайшов маленький хлопчик. Він побачив, що три свічки вже не горять.

— Чому ви погасли? Ви мали горіти до самого кінця!

Сказавши це, хлопчик заплакав.

Тоді четверта свічка мовила:

— Не плач! Поки я горю, ми знову можемо запалити інші свічки. Адже я — Надія.

З радістю в очах дитина взяла свічку надії і запалила інші свічки.

Вогонь Надії ніколи не повинен гаснути у вашому житті. І нехай нас завжди супроводжують Віра, Світло й Любов!

■ Ян Полсен

Бог послав Сина

Рішення послати Свого Сина на Землю було подією вселенського масштабу, заснованою на Божественному виборі ще перед створенням світу. Місія була укладена, перш ніж у ній назріла нагальна потреба. У визначений момент людської історії Батько послав Сина, «що родився від жони» (Гал. 4:4). Ісус цілком усвідомлював, що Його присутність у світі була не випадковістю, а спланованою дією.

Сама Особистість Ісуса була звісткою, надісланою нам Богом

Він знав, чому опинився на цій планеті. Його життя на Землі мало деякі причини. Почуття місії надавало значущості всьому Його життю.

Рішення послати Сина мало на меті елемент поділу. Це зовсім не означало, що Батько більше не перебував з Ним. Ні в якому разі! Ісус засвідчив: «Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не залишив Самого Мене» (Івана 8:29). Для здійснення місії Отець і Син працювали спільно, але їхня близькість виявлялась інакше. Ісусові довелося відкласти славу Своєї Божественності й стати Людиною. Але цей необхідний для місії вид поділу водночас указував на повне возз'єднання. Той, Хто послав, і Посланий мають возз'єднатися. Ісус молився про Своє повернення: «І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не повстав» (Івана 17:5). Він казав Своїм учням: «Ще недовго побуду Я з вами, та й до Того піду, Хто послав Мене» (Івана 7:33). Щойно місія була виконана, і Він повернувся до Отця. Але повернення відбулося через хрест.

Місія Сина полягала в тому, щоб віддати Своє життя за людей, отже, Його місією не було проголошення звістки, до якої Він був байдужим. Сама особистість Ісуса була звісткою, надісланою нам Богом: «Не в тому любов, що не ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1 Івана 4:10). Вісник втілював звістку в Самому Собі й виголосив її шляхом Своєї смерті. Він прийшов, щоб

урятувати нас і «дарувати нам життя вічне» (Івана 3:16). Ісус був посланий Отцем у світ, «щоб ми отримали життя через Нього» (1 Івана 4:9). Він сповістив порятунком власним життям. Його місія та Його Особа були нероздільними. У цьому акті самопожертвування Він відкрив люблячий характер Батька.

Христос був посланий з метою відкрити Божу славу людству, зануреному в темряву гріха та невігластва. Він сказав Батькові: «Я Ім'я Твоє виявив людям» (Івана 17:6). Він знав, у чому полягала Його місія, тому міг сказати Отцеві: «Я зробив те, заради чого був посланий!». Апостол Іван пише: «І Слово сталося тілом... повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Івана 1:14). Улюблений учень засвідчив факт, що Ісус виконав Свою місію. Місія Ісуса полягала в тому, щоб показати справжній характер Бога в контексті найжорстокішої боротьби. Але одкровення Бога, явлене нам Ісусом, було також і одкровенням Його власної Особистості. Тільки Бог може відкрити повноту Свого характеру. Іван свідчить: «Ніхто Бога ніколи не бачив; Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був» (Івана 1:18). В особистості Сина Бог став неперевершеним Місіонером. «Він [Ісус] був найбільшим місіонером, Якого коли-небудь бачив світ» (Е. Уайт. «Медичне служіння», с. 15).

Ісус відкрив Отця у Своїй Особистості, але Він водночас наділив це одкровення людськими словами. Ісус

ціла сукупність вчень, якими Ісус ділився з людьми, — вчення Ісуса. Вчення Христа не було Його власним, але «Того, Хто послав» Його (Івана 7:16). Його посвячення в Свою місію було настільки вирішальним, що Він сказав: «Бо від Себе Я не говорив, а Отець, що послав Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я маю казати та що говорити... Тож що Я говорю, то так говорю, як Отець Мені розповідав» (Івана 12:49, 50).

Проголошена Ісусом звістка була дана Йому Отцем, і Він не був вільний змінити або модифікувати її за Своєю волею. Це важливий момент. Як вісник, Ісус був уповноважений Отцем представляти Його й говорити від Його імені. Це вказує на те, що вісники не тільки бажають виконати довірену їм місію, але слухняні тому, хто послав їх. Ісус розумів, що Він прийшов «чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити» (Івана 4:34). Усвідомлюючи Свою місію, Ісус прагнув догодити не Собі, але Тому, Хто послав Його (Івана 5:30). І Він чинив саме так.

Незадовго до того, як зійти на хрест, Ісус сказав Батькові: «Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (Івана 17:4). Після чого додав: «Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх» (Івана 17:18). Місія не закінчена, вона продовжується через тих, кого Ісус посилає у світ сьогодні. Його місія є зразком для нашої місії. Справжній місіонерський дух — це дух Христа. Викупитель світу був великим прикладом місіонера!

Вифлеєм

Чому ми славим Вифлеєм?
Чому з усіх біблійних тем
Сторінка ця теплом зігріє,
Дає і вітху, і надію?

У Вифлеєм прийшла Марія,
Обранка Бога. Бо тоді
Був перепис. І Йосип мусив
З дружиною туди прийти.
А вже прийшла пора родити
Діві Марії. Обійшли
Вони, сердешні, всі приюти:
Ніде не було вільних місць.

Ото ж, хоч плач. Та що робити?
Притулочок вони знайшли
В якимсь вертепі. І у нім
Марія Сина народила,
В убогих яслах сповила...
От Явлення! Прийшов Месія
На Землю грішну не з палат,
Сповитий був Він у хліві
І з першим Немовляти криком
Зійшла зоря Різдва над світом.

Отари пасли пастухи
Під славним містом Вифлеємом.
І Янгол їм провозвістив:
«Син Божий, люди, народився,
Ідіть у місто, у вертеп...»
І пастухи пішли покірно,
Знайшли те місце. І вони
Марію з Сином привітали.

На ту зорю, зорю Різдва
Помандрували три царі –
Волхви, три мудрі зіздарі,
Нову помітивши зорю,
Що загорілася на небі.
І вирушили поклонитись
Дитятку, що Царем Царів
В майбутньому би мало стати.

Таке-то сталося в Вифлеємі,
І саме цій біблійній темі
Чимало місця я відвів.
Розповідаючи вам, діти,
Як народився Ісус для світу, —
Наш Рятівник, наш Бог живий,
Син Божий, Син Людський. Осанна!
Збулось пророцтво довгожданне —
Відкрився людству шлях новий!

Володимир ОЛІЙНИК

Цар і жебрак

Східні притчі

Царь Акбар прославился добротой и справедливостью. Часто он объезжал свою столицу в богатой карете, запряженной восьмеркой лошадей. Телохранители трубили о его приближении во всех городских кварталах. При всей этой помпезности царь велел останавливаться всякий раз, когда кто-либо из его подданных хотел обратиться к нему лично с жалобой или прошением.

Однажды возничий остановил лошадей, потому что один нищий-калека протянул к царю руки с мольбой о милостыне. Он громко восклицал: «Только царь может дать мне счастье!» Неподалеку сидел еще один нищий, но, как бы возражая первому, он громко говорил: «Только Бог может облагодетельствовать человека, только Бог может дать человеку счастье!» Акбар задумался.

Вернувшись во дворец, он велел испечь каравай хлеба и запечь в нем небольшой слиток золота. На следующий день он специально поехал по той же дороге. Сцена повторилась, и Акбар отдал хлеб тому нищему-калеку, который взывал к милости царя.

Второму же он не дал ничего, потому что тот не обращался с просьбой к нему, а взывал только к Богу.

Через некоторое время он снова проезжал по этой улице. Возничий опять остановил лошадей, потому что нищий-калека протягивал руки с мольбой о помощи к царю. Акбар вышел из кареты и спросил его:

— Почему ты опять просишь меня о помощи? Я же дал тебе хлеб, в котором был слиток золота!

Нищий-калека удивился:

— Я не знаю, о каком золоте ты говоришь. Хлеб, который ты дал, показался мне слишком тяжелым, и я решил, что он плохо испечен. Поэтому я продал его моему соседу-нищему за 10 монет.

Царь огляделся, но второго нищего не увидел. Тогда он велел разузнать, что с ним случилось. Ему доложили, что нищий отдал хлеб жене, та нашла золото, купила дом и поправила все дела.

Акбар посоветовал нищему-калеку взывать не к царю, а к Богу и уповать лишь на Его милость.

БИБЛЕЙСКИЕ ВОПРОСЫ:

1. Кто построил большой и прекрасный дом для своего друга и благодетеля, оказавшийся все-таки слишком малым для него?
2. Как звали того левита, который не прошел мимо нужды своих братьев?
3. Какие два пророка воспользовались поясом для разъяснения своего пророчества?
4. Как звали сына Симеона от женыницы Хананеянки?
5. В каком месте Святого Писания упомянуто в первый раз об умении писать?
6. Где запрещается народу израильскому бриться?
7. Существовала ли в Израиле забота о защите деревьев?
8. Где верблюды носили ожерелье?

Ответы

1. 2 Пар. 2:6;
2. Иосиф, прозванный Варнавою.
3. Иерем. 13:1-11, и Агав (Деян. 13:4-6-7).
4. Саул. Быт. 46:10, Исх. 6:15.
5. Исх. 17:14.
6. Левит. 19:27.
7. 1 Кор. 7:19.
8. Суд. 8:26.

Прости мене, Всевишній Боже

Прости мене, Всевишній Боже,
За весь земной мой грешный путь,
И помоги мне — Ты ведь можешь —
С пути греховного свернуть;

В святой молитве ежедневной
Мою греховность искупать,
Учиться у Тебя смиренью,
Просить прощенья и прощать;

Забыть все злое, всю греховность,
Творить добро и всех прощать,
Крепить в душе моей готовность
На зло любовью отвечать.

И научи меня, мой Боже,
Идти дорогой доброты.
Твоя любовь пусть мне поможет
Растить в душе любви цветы.

■ Євген Шевченко,
м.Черкаси

Покладайтеся на Господа

«Тому веселіться, небеса, і ті, хто живе на них! Горю землі й морю, бо до вас зійшов диявол, який у великій люті, знаючи, що має обмаль часу!»

(Об'явл. 12:12).

Хто дотримується Божих Заповідей і має віру Ісуса, той відчує на собі люту змію та його війська. Сатана вважає людей своїми підданими, він добився влади над відступницькими церквами. Однак існує невелика група, яка протидіє його владі. Якби йому вдалося стерти їх з обличчя землі, його перемога була б повною. Як колись він впливав на язичеські народи, щоб знищити Ізраїль, так і в скорому майбутньому підбурить нечестиві земні влади, щоб знищити Божий народ. Від усіх вимагатимуть підкорення людським указам, які приписуватимуть порушення Божого Закону. А ті, хто залишаться вірним Богові й обов'язку, опиняться у великій небезпеці, вони будуть засуджені й оголошені поза законом. Їх видаватимуть «і батьки, і брати, і родичі, і друзі».

Їхня єдина надія — у Божій милості, їхній єдиний захист — у молитві. Як Ісус, великий первосвященик, молився перед Богом, так Церква зі скрушеними серцями і щирою вірою молитиметься про прощення та звільнення через Ісуса, свого Заступника. Вони повною мірою усвідомлять гріховність свого життя, вони бачать свої слабкості й негідність і, дивлячись на себе, готові впасти у відчай.

Спокусник стоїть поруч, щоб обвинувачувати їх, як колись він стояв, протидіючи Ісусові. Він указує на їхні запламовані одяги й недосконалі характеристики. Він указує на їхні немочі, гріхи та невдячність, на їхню несхожість із Христом, які безчестять їхнього Викупителя. Він намагається навіть їм жакливу думку, що їхня справа безнадійна, що скверну, яка запламувала їх, ніколи не вдасться змити. Цим він розраховує підірвати їхню віру, щоб вони піддалися його спокусам, порушили свою вірність Богові та прийняли знак звіра...

Хоч послідовники Христа згрішили, проте не віддали себе у владу зла. Вони залишили свої гріхи, шукали Господа в покорі й покаянні, і Божественний Заступник благає за них. Той, Хто відчув на Собі всю їхню невдячність, Хто знає їхні гріхи, а також і покаяння, проголошує: «Господь буде картати тебе, сатано. Я віддав Своє життя за ці душі. Вони накреслені на Моїх долонях».

Сила непримусового впливу

Маленька дівчинка, гуляючи з бабусяю парком, з цікавістю розглядала красиві квіти на газоні: пуп'янки білих, червоних і жовтих троянд зі срібними переливами. А пухнасті яскраві квіти викликали в її дитячій душі особливе захоплення. Дівчинка зупинилася біля однієї, ще не розквітлої троянди й намагалася маленькими пальчиками розкрити пелюстки.

Вона робила все доволі обережно, проте вивільнені пелюстки ставали дуже пошкоджені, від чого квітка виглядала покаліченою. Дівчинка спробувала розгладити пелюстки троянди, але вони поверталися до колишньої непривабливої форми. Тому квітка була зім'ята й, здавалося, вже ніколи не виглядатиме красивою.

Спинившись у своїх стараннях, збентежена дівчинка запитала:

— Бабусю, чому коли Бог розкриває квіти, вони стають дуже красивими, коли ж я намагалася це зробити, вони всі зім'ялися?

— Моя дівчинко, — відповіла бабуся, — на це є причини. Ти намагаєшся розкрити пуп'янок ззовні, а Бог діє зсередини.

■ Вплив зсередини

Неможливо примусити троянду бути красивою. Вона стає такою мимоволі, якщо отримає від сонця, ґрунту й атмосфери все, що їй для цього необхідно. Це, однак, не означає, що людині на Землі відведена роль лише пасивного споглядача такої мимовільної краси в усьому довкола. Сучасні садівники навчилися впливати на рослину зсередини. Вони використовують добрива, створюють тепличний клімат, обляднують штучне зрошення, вносячи таким чином зміни не в саму квітку, а в зовнішнє середовище, з якого рослина бере все необхідне для свого росту та розвитку.

Садівники не можуть виростити жодної рослини без ґрунту, світла та інших факторів росту. Більше того, якщо в ґрунті є щось шкідливе для рослини, садівники не в змозі вилучити з нього цю речовину. Не здатні вони й примусити рослину не брати з ґрунту того, що може завдати їй шкоди. Проте вони спроможні нейтралізувати цю речовину, вносячи в середовище якісь протилежні за дією елементи.

Людський характер — це квітка. На формування цієї квітки впливають багато факторів. Деяким з них дитина опирається, а деяким — піддається не замислюючись. Вона з легкістю наслідує своїх однолітків в одязі, в манерах, у мовленні, в захопленнях, в іграх, оскільки все це і є природним середовищем її життя,

яке непомітно впливає на її свідомість. Безумовно, є діти, які можуть сказати «ні» зовнішньому впливу, однак таких меншість. Більшість просто боїться стати білою вороною серед своїх однолітків, прагне бути на них схожою.

Людина за своєю природою одночасно й грішна, й свята. Створена за образом і подобою Божими, вона від природи володіє високими моральними прагненнями, але як істота, «продана під гріх» й неохоча «робити добро» (див. Рим. 7:14-25), вона так само природно схильна відмовитися від принципів високої моралі.

Через гріховну зіпсованість людської природи людині притаманні як добрі, так і злі прагнення, отже, діє вона часто суперечливо й непослідовно. Немає людей абсолютно «правильних», як і немає зовсім зіпсованих. Все визначається півною дією внутрішніх мотивів. І скільки б батьки не «розгладжували» пом'ятість своїх чад настановами та нотаціями, їхні зусилля зводяться нарівень з цим сильним і водночас непримусовим впливом зсередини.

Серед людей військових поширена приказка про те, що перемогти ворога можна його ж зброєю. І оскільки першим ворогом для батьків є негативний вплив навколишнього середовища, в якому дитина проводить значну частину свого часу, їм лишається тільки одне: чинити за принципами мудрих садівників та хліборобів — впливати не на людину, а на те середовище, яке її живить, нейтралізуючи шкідливі фактори цього середовища й стимулюючи корисні. Це набагато складніше, ніж відшмагати різкою, грубо насварити чи прочитати нотацію, проте хіба можна тікати від важких завдань, коли справа стосується найдорожчого — власної дитини?

■ Шляхи впливу на середовище

Щоб змінити середовище, потрібно спершу в нього увійти. Тобто батьки, залишаючись батьками, повинні одночасно стати деякою мірою такими ж, як їхні діти та підлітки, живучи їхніми переживаннями й надіями, розуміючи їх і залишаючись близькими для них. Завдання поля-

гає не в тому, аби просто завоювати довіру. Діти, зазвичай довіряють своїм батькам більше, ніж комусь, і знають, що в разі біди тільки в батьків вони зможуть знайти захист і допомогу. Але потрібне щось більше за довіру — потрібні такі стосунки, коли дитина визнає тебе за свого, за людину свого кола, своїх інтересів, своїх прагнень.

Найскладніше тут те, що не існує моделі набуття такого визнання. Мабуть, воно є наслідком постійних дружніх стосунків, невід'ємною рисою яких має бути вміння зблизитися з дитиною в інтересах і захопленнях. Досвід багатьох сімей свідчить, що батьківське визнання приходить тоді, коли батько, наприклад, може жваво захоплюватися тими ж самими видами спорту, якими захоплюється його син, а мама показує, що їй теж дещо подобається в тій музиці, яку слухає її дочка. Тоді можлива й зворотна схема, коли батьки залучають своїх дітей до власних захоплень. По суті, принципово важливо не те, хто кого скеровує, але факт наявності між батьками та дітьми спільних захоплень та інтересів.

Увійти в середовище — це тільки перший крок. Діти наслідують тих, хто є для них авторитетом. Утім, це не авторитет батька, який часто вдається до авторитаризму, але авторитет першого серед дітей. Адже, як відомо, діти понад усе прагнуть наслідувати першого зі свого кола, і саме перший найсильніше впливає на середовище в тому чи іншому колективі. Вплив авторитетної особи та вплив керованого нею середовища зазвичай і утворюють у підлітковому колективі ядро так званого впливу зсередини. Таким чином, батько повинен не просто уподібнюватися до дітей, але й бути першим серед них. Тільки тоді на нього будуть рівнятися й наслідувати його.

Перший — це не обов'язково найбільш сильний, сміливий, умілий. Зазвичай позицію першого займають ті, хто зумів відстояти свій авторитет. Відомі випадки, коли в дитячій компанії першими були діти невеличкого зросту й не досить сильні фізично, але вони вийшли на цей рівень тому, що, на відміну від високих і сильних здоров'яг, мали лідерські якості. Лідерство передбачає ініціативу, нові, цікаві й живі ідеї, оригінальність і нестандартність,

залученість і активність, послідовність і справедливість. Іншими словами, потрібно, щоб дитина вами захоплювалася. Без усього цього дорослий може стати, «як дитя», але не зможе впливати на дітей.

Слід враховувати й те, що людина втрачає авторитет у компанії, якщо довгий час відсутня в ній. Її місце займає хтось інший. Тому від батьків вимагається ще й те, про що постійно говорять фахівці з виховання дітей, — час. Щоб стати авторитетом для дитини й залишатися ним надалі, необхідно організувати життя так, щоб значна частина часу була присвячена саме дитині.

Варто зазначити, що так діяв і Сам Христос. Він не дав жодного традиційного уроку. Він рідко говорив: «Ви повинні». Він не врятував людей з висоти Бога, але уподібнився до них, став своїм для них. А, ставши своїм, Він не просто жив, як усі, але зайняв позицію Вчителя — авторитетного лідера серед учнів. Він не виконував обов'язки лідера відсторонено, час від часу, але жив з учнями, заглиблювався в усі їхні проблеми й проходив з ними через усі труднощі, випробування та навіть втрати. Його модель виховання доброти, шляхетності й моральної чистоти в серцях грубих рибалок не слід залишати поза увагою батькам, котрі прагнуть тієї ж мети.

■ Замість висновку

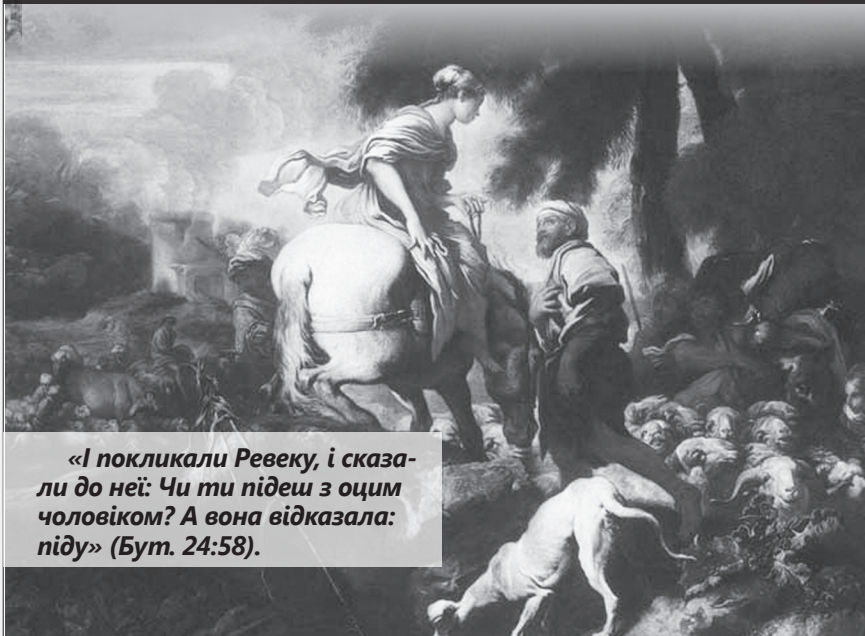
Примус завжди розхитує природні підвалини, підриває природний хід розвитку будь-якої системи, до якої можна віднести й особистість. Примус є вторгненням у звичний і природний для конкретної особистості перебіг подій, це спроба порушити усталену систему поглядів і звичок. Саме тому він сприймається дитиною вороже й навіть агресивно. Іноді покарання та нотації приносять користь (адже й урятувати людину можна, залякавши її Страшним судом), однак обмежитися цим означало б знехтувати величезною багатоманітністю форм непомітного, невідчутного, щадного почуття. Сила непримусового впливу не придушує волю, робить наші стосунки з дитиною не насторожено недовірливими, а взаємно поважними й перетворює саме виховання на захопливу й цікаву гру.

• Что ты сам сделаешь для родителей своих, того же ожидай и себе от детей своих. (Питтак)

• Без хороших отцов нет хорошего воспитания, несмотря на все школы, институты и пансионы. (Н. М. Карамзин)

• Ребенок, который переносит меньше оскорблений, вырастает человеком, более сознающим свое достоинство. (Н. Г. Чернышевский)

Шлюб, призначений Богом

«І покликали Ревеку, і сказали до неї: Чи ти підеш з оцим чоловіком? А вона відказала: ніду» (Бут. 24:58).

Історія кохання Ребеки та Ісака є однією із найбільш зворушливих і романтичних оповідей Біблії. За три роки до описаних подій сорокарічний Ісак втратив свою матір, а 140-річний Авраам із кожним днем ставав усе слабкішим. Поспішаючи знайти дружину для Ісака, Авраам попросив свого довіреного благочестивого слугу Елі-Езера обрати подругу життя його синові. Авраам знав, що Бог заборонив укладати шлюби з оточуючими їх хананеями, оскільки це неодмінно призвело б до падіння вибраного народу. Тому патріарх згадав про своїх родичів, що жили в Месопотамії за п'ятсот миль (понад 800 км) від них. Наставивши слугу, нагадавши йому про його важливу місію, Авраам проголосив: «Він пошле Свого Ангола перед обличчям твоїм» (в. 7).

Елі-Езер, усвідомлюючи важливість покладеної на нього відповідальності, відправився в дорогу з караваном, навантаженим дорожніми подарунками. Нарешті він прийшов до колодязя в околи-

цях міста Нахора. Змучений, весь у дорожньому поросі, Елі-Езер захотів пити. Схилившись на коліна, він звернувся до Бога в молитві. Він просив Всевишнього про те, щоб дівчина, з якою має одружитися Ісак, запропонувала йому води. І перш ніж він встиг закінчити молитву, з'явилася Ребека, онука Нахора, брата Авраама. Вона не тільки дала пити Елі-Езеру, але й охоче напоїла усіх його верблюдів. Слугу Авраама приголомшило, як швидко Господь відповів на його молитву.

Елі-Езер зустрівся з рідними Ребеки і розповів їм про свою місію. Бетуїл і Лаван, її батько і брат, усвідомлюючи Боже керівництво в тому, що відбувалося, сказали Ребеці, що вона може піти в Ханан разом з Елі-Езером, якщо захоче. Дівчина виявила мужність, зрілість і безкорисний дух, оскільки без вагань сказала: «Піду». Вона повірила, що Бог обрав її за дружину Ісака.

Поміркуйте про власний шлюб, як Бог привів вас до вашого чоловіка/дружини.

Зразок послуху

«І пішов Він з ними, і прибув у Назарет, і слухався їх. А Його мати зберігала всі ті слова у своєму серці» (Луки 2:51).

Коли Христу виповнилося дванадцять років, Він вирушив з батьками на свято Пасхи, а коли вони поверталися додому, Ісус загубився в натовпі. Шукаючи Його протягом трьох днів, Йосип і Марія знайшли Його в храмі, «Він сидів серед учителів, слухав їх та розпитував. Усі, які слухали, дивувалися з Його розуму та відповіді». Він ставив запитання з такою люб'язністю, що зачарував цих учених мужів. Він показав досконалий приклад нашої молоді. Він був завжди шанобливий та ввічливий до старших. Релігія Ісуса не зробить жодної дитини грубою і неввічливою.

Коли Йосип і Марія знайшли Ісуса, вони були дуже здивовані, «і мати Його сказала Йому: Дитино, чому Ти нам таке вчинив? Ось Твій батько і я, страждаючи, шукали Тебе. А Він відповів їм: Чому ж ви шукали Мене? Хіба ви не знали, що Мені треба бути при справах Мого Отця?» Коли Ісус промовляв ці слова, на Його людському обличчі засяяла Божественність.

Світло і слава Небес осяяли Його обличчя...

Христос розпочав Своє суспільне служіння тільки через вісімнадцять років, але й до тієї пори Він, користуючись будь-якою можливістю, безупинно служив ближнім. Ще будучи дитиною, Він звертався зі словами вітій й доброти до молодих і старих. Його мати не могла не відзначати для себе Його слова, Його дух, Його лагідну покірність щодо всіх її вимог.

Чимало авторів стверджує, що Христос був таким самим, як і всі діти, однак це хибна думка. Він не був звичайною дитиною. Багатьох дітей спрямовують на неправильну дорогу, неправильно виховують... Ісус був навчений відповідно до священного характеру Своєї місії. Його схильність до добра приносила багато радості й утіхи Його батькам. Питання, які Він їм ставив, змушували їх ревно вивчати великі істини. Його хвилюючі слова про природу і Бога природи розкривали їм очі та просвічували розуміння.

Ваше здоров'я

Овочі допомагають зберегти пам'ять

Овочі допомагають зберегти пам'ять і гостроту розуму в похилому віці. Такого висновку дійшли вчені медичного центру при Університеті Раш у Чикаго. За результатами дослідження, у людей віком 65 років і старших, котрі двічі на день споживали овочі, пам'ять була помітно кращою, ніж у їхніх ровесників, котрі не включали овочі до свого раціону. Найбільш корисними виявилися зелені овочі з великим листям, такі як шпинат і капуста. Учені пов'язують це з тим, що в них високий вміст антиоксиданту — вітаміну Е. «Крім того, овочі зазвичай вживають у їжу разом з олією, яка допомагає організму людини засвоювати вітамін Е та інші антиоксиданти», — пояснила керівник дослідження Марта Клер Моріс. Усього в експерименті, який проводили упродовж шести років, взяли участь 1946 чоловік. За цей час усі вони тричі проходили спеціальні обстеження й тестування, під час яких перевірялася їхня короткотривала й довготривала пам'ять. Дослідження показало, що в тих, хто вживав по дві порції овочів на день, спад розумової активності й погіршення пам'яті були на 40 % меншими, ніж у їхніх ровесників, які уникали овочів. До того ж, виявилось, що й рівень фізичної активності був у любителів овочів вищим. Фінансування дослідження проводилося Національним інститутом з питань старіння. Тим часом австралійські вчені раніше оприлюднили результати онлайн-дослідження щодо причин погіршення пам'яті. За їхніми даними, щоб зберегти пам'ять, треба менше дивитися телевизор і не зловживати алкоголем. До чинників, які погіршують здатність запам'ятовувати, як бачимо, дослідники віднесли й телебачення. Проте воно не має визначального впливу. «Властивості пам'яті визначаються хорошим здоров'ям, дієтою й активним способом життя», — говорить нейропсихолог Ненсі Пахана з Університету Квінсленда (University of Queensland). На думку пані Пахана, активна розумова діяльність у край важлива для пам'яті, й деякі телепрограми допомагають її поліпшити. «Перегляд телевізора може бути пасивним, на відміну від читання, яке завжди включає активну діяльність», — говорить пані Пахана, відзначаючи, що телевізори й програми новин можуть позитивно впливати на інтелект. Дослідник відзначає, що на результатах тесту можуть негативно відбиватися стреси, депресія, хвилювання й недостатній сон.

Джерело: news.ru

Ліки на грядці

Вчений медичного коледжу м. Тагора (Індія) Арун Борда протягом трьох років постійно спостерігав за станом здоров'я 432 пацієнтів, які пережили інфаркт. Протягом цього часу половині з них щоденно пропонувалося випивати сік з десяти зубчиків часнику середньої величини. Друга половина пацієнтів випивала просто напій з часниковим запахом, який не містив соку. За три роки у тих, хто пив сік, на 32% скоротилася кількість серцевих нападів і на 45% — кількість смертей у порівнянні з другою групою. Досліди з курми (кури засвоюють холестерин приблизно так, як і люди) дали можливість визначити причину таких результатів. У курей, яких годували часниковим екстрактом, на 50% зменшився вміст холестерину в крові, який закупорює артерії. Вчені-медики отримали переконливі докази тому факту, що часник допомагає в профілактиці деяких форм раку, особливо — раку шлунка.

Телеканал "Надія" пропонує:

"Тайны Царства Божия"**45 грн.
+ доставка****7 DVD-дисків**

**Царство Боже, відкрите в Євангелії, -
зовсім не потойбічне існування
духів, але перспектива реального,
повноцінного та щасливого життя.**

**Ведучі – Михайло
та Петро Кулакови.**

21 лекція.

Щоб замовити цю та іншу
продукцію, пишіть:

zakaz@hopechannel.info

Замовлення дисків по телефону

0 800 50 157 80

Дзвінки безкоштовні

Християнський радіотелецентр

«ГОЛОС НАДІЇ»

**Увага! З 1 вересня 2010 року
змінився розклад трансляції
програм РТЦ «Голос Надії»**

Слухайте нас на Першій програмі
Українського радіо:

**Субота 17:30-17:45
Неділя 08:55-09:00;**

Другій програмі Українського радіо
«Промінь» (FM 105):

**Понеділок 11:55-12:00
Вівторок 18:15-18:30**

**04071 Київ-71, а/с 36,
Голос Надії**

Наша адреса:

Дорогі читачі християнської літератури!

Знову швидкоплинний час нагадує про останній календарний аркуш грудня. На порозі Новий 2011 рік. Для видавництва «Джерело життя» кінець року — це пора підведення підсумків роботи минулих 12 місяців. Дякуючи Богові, вони втішні: біля 100 найменувань місіонерської та релігійно-виховної літератури — такий загальний показник проведеної роботи.

Хочемо побажати дорогим читачам, щоб у 2011 році у вас не минуло жодного дня без радості в Ісусі Христі, без друзів, а також без читання християнських періодичних видань!

Видавництво «Джерело життя» пропонує усім нашим читачам:

- суспільно-релігійний журнал «Ознаки часу», який видається один раз на квартал українською та російською мовами, повноколірний, на крейдованому папері. Основна тема — здійснення визначних подій, передбачених біблійними пророцтвами, підтвердження обітниць Біблії науковими відкриттями та всім поступом сучасної історії людства. Пожертвування на журнал становлять 5 грн.;

- газету «Вічний Скарб», яка користується щирим визнанням читачів в Україні та близькому й далекому зарубіжжі, видається накладом понад 250 тисяч примірників щомісяця двома мовами. Своїм основним завданням газета вважає проповідь біблійного вчення як єдиного істинного Слова Божого, а також виконання особливо важливого на сьогодні доручення Господа — нагадування людям про можливість спасіння в Ісусі Христі. Газета видається за рахунок добровільних пожертвувань читачів (7 грн. 20 коп. на рік);

- щомісячну науково-популярну газету «Моя здоровая семья» про те, як зберегти фізичне та духовне здоров'я себе та своєї родини, зростити гармонію й любов у взаєминах у сім'ї. Пожертвування складають 1 грн. 50 коп. за один примірник.

- щомісячну дитячу кольорову газету «Скарбничка», в якій діти можуть знайти багато цікавого й повчального. Газета слугує гарною допомогою для батьків та вчителів дитячих класів у вихованні дітей за біблійними принципами. Пожертвування на газету складають 1 грн. на місяць.

Усі організаційні заходи з боку видавництва «Джерело життя» у майбутньому році спрямовані на збільшення накладу зазначених видань з метою охопити найбільшу кількість читачів, котрі чекають на доленосний прихід Христа на Землю.

Сподіваємося, що кожен читач наших видань зробить свій духовний та матеріальний внесок у велику справу розповсюдження християнської періодики у своїй громаді, районі та державі.

Більш детальну інформацію про продукцію нашого видавництва Ви можете отримати на сайті:

www.lifesource.com.ua.

**З найкращими побажаннями у новому році,
видавництво «Джерело Життя»**

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Віліна Меркулова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смалъ
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

www.lifesource.org.ua

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія КВ №8176 від 03.12.2003